

Mua Một Tặng Hai

Contents

Mua Một Tặng Hai	1
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt Đã Lên Giường	2
2. Chương 2: Côem Không Phải	3
3. Chương 3: Đi Bắt Bạch Thỏ	4
4. Chương 4: Vác Bạch Thỏ Về Nuôi	6
5. Chương 5: Con Chó Cuối Ngõ	8
6. Chương 6: Dụ Dỗ Bạch Thỏ	9
7. Chương 7: Bị Đuổi Việc	10
8. Chương 8: Muốn Cái Nhau Thì Nhất Định Phải Ôm Nhau Cái	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10: Chị Dâu	13
11. Chương 11: Lỗi Lo Vô Hình	15
12. Chương 12: Ruốt Cuộc Anh Là Ai	16
13. Chương 13: Tôi Sẽ Bảo Vệ Mẹ Con Em	17
14. Chương 14: Cô Ấy Là Vợ Tao	18
15. Chương 15: Vì Em Là Vợ Của Tôi	19
16. Chương 16: Thăng Chức	20
17. Chương 17: Tất Cả Là Tại Anh	21
18. Chương 18: Anh Biết Từ Bao Giờ	23
19. Chương 19: Hãy Để Tôi Đẩy Lùi Lỗi Sợ Trong Em	24
20. Chương 20: Hồ Yêu Tinh	26
21. Chương 21: Sinh Non	27
22. Chương 22: Cường Hôn	27
23. Chương 23: Đỗ Oan	29
24. Chương 24: Sẽ Không Bước Vào Mắc Gia	30
25. Chương 25: Thì Ra Chẳng Biết Cá Gì Cả	31
26. Chương 26: Cố Thi	32
27. Chương 27: Chủ Tịch Huyền Bí	33
28. Chương 28	34
29. Chương 29: Tôi Rất Nhờ Em (p1)	35
30. Chương 30: Tôi Rất Nhờ Em (p2)	36
31. Chương 31: Chỉ Cần Cô Ấy Nói	37
32. Chương 32: Là Em Cường Bức Tôi (p1)	39
33. Chương 33: Là Em Cường Bức Tôi(p2)	40
34. Chương 34: Lệnh Của Cấp Trên	41

Mua Một Tặng Hai

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình hiện đại Câu chuyện kể về hai nhân vật chính gồm có Liễu Thiên Bình có xuất thân là đại tiểu thư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-mot-tang-hai>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt Đã Lên Giường

Liễu Thiên Bình một cái tên đã nói lên hết ý nghĩ của nó nhưng người con gái mang cái tên này lại có một cuộc sống không thề bình yên chút. Cuộc sống đó bắt đầu từ ngày người mẹ yêu thương nhất bỏ rơi cô sang thế giới bên kia còn người cha đầu yêu của cô vui sướng mang người phụ nữ khác bước vào Liễu gia lập tức đuổi cô về quê vùi di của cô. Di cô dẫn theo đứa cháu mới 15 tuổi về căn nhà mục nát nơi xóm nghèo sống với lão chồng nát rượu của bà. Suốt ba năm trời cô hề nhận được một đồng xu nào hay bất kì lá thư nào của người cha độc ác của mình. 18 tuổi cô để lại một bức thư cho di rồi bỏ lên thành phố sinh sống, cô trở nơi cô được sinh ra mang bao nhiêu tình cảm yêu thương của mẹ mình và sự ghẻ lạnh của cha mình, nơi hạnh phúc nhất cũng là nơi đau khổ nhất.

12 giờ đêm cô tan làm bước nhanh trên con đường đông đúc về đêm mặc dù đã ở đây được 4 năm rồi nhưng cô vẫn sợ con đường này. Vì sao ư một con đường mà hoạt động về đêm thì bạn nghĩ nó là con đường gì không phải giang hồ tụ tập giải quyết lẫn nhau, cờ bạc, đua xe thì nhất định sẽ là bán đêm rồi chỉ tiếc rằng con đường lại tập trung tất cả loại này lên về đêm vô cùng nhộn nhịp, dọc hai bên đường ban ngày chỉ là nhà dân bình thường nhưng khi màn đêm buông xuống chúng bỗng nhiên trở thành nhà nghỉ không những thế trên đường còn có một chợ nhỏ bạn có thể mua bất kì hàng cấm nào ở đây, đúng là một nơi không dành cho người bình thường ở mà những biết sao được ở đây là giá nhà cho thuê rẻ gấp 3 lần bình thường mặc dù nó cũng hơi tồn tàn một chút nhưng vẫn hơn là ngủ ngoài đường đúng không nào. Cô rẽ vào một con ngõ nhỏ chỉ cần đi qua con ngõ này sẽ đến khu nhà cô ở, bỗng nhiên một cánh tay to lớn kéo cô vào lòng anh ta bịt miệng cô lại dùng một con dao chạm vào lưng cô thì thắm vào tai cô

* ” đừng la lên tôi sẽ không làm gì cô cả, chỉ cần giút tôi thêu một phòng nghỉ , tôi sẽ thả cô ra ” giọng anh ta có vẻ khó khăn nói

Cô liền sợ hãi rung lên liên tục gật đầu, trời đất quỷ thần ơi chuyện gì xảy ra thế này, mặc dù ở nơi hỗn loạn như thế này nhưng đây là lần đầu tiên cô bị huy hiếp. Nhận được sự đồng ý, anh bỏ tay ở miệng cô ra ôm lấy eo của cô dựa cả cơ thể mình vào người cô. Hai người bước ra khỏi ngõ nhỏ đi vào một nhà nghỉ gần đó không xa như một đôi tình nhân thuê phòng khác. Ánh đèn trong phòng sáng bừng lên lúc này cô mới nhìn thấy trên cơ thể người đàn ông này đang chảy máu, chảy rất nhiều máu khiến cô sợ hãi buồn người anh ra lùi lại dựa vào tường, anh nhìn hành động của liền chếp miệng cười nhẹ buồm câu

* ” đi đi ” sau đó hướng về phía giường nằm nhắm mắt lại thở đều đều

Lập tức anh nghe thấy tiếng đóng cửa của mạnh cùng với bước chân chạy nhanh trên hành lang, thì ra anh đáng sợ đến thế sao sau đó chìm vào giấc ngủ. Một lúc sau anh thấy có tiếng mở cửa, liền mở mắt ngồi bật dậy liền thấy cô sợ hãi đi vào

* ” sao chưa đi ”

* ” tôi..... tôi mang bông băng cho anh ” cô sợ hãi đi đến giường đặt lên đầu giường sau đó định quay người bỏ chạy thì nghe tiếng anh vang lên

* “Giút tôi ” anh vừa nói vừa cởi chiếc áo dính máu của mình ra ” nhanh lên ”

Cô quay nhìn anh dù sao cũng giút thì giút cho chót rồi đi đến gần quỳ gối xuống đất lấy bông và nước sát trùng thấm nhẹ nhẹ vào vết đâm ở bụng ” Ahhh” anh kêu lên đau đớn

* ” xin lỗi, xin lỗi ” cô sợ hãi nói

* ” không sao cô cứ làm đi ” nói xong anh nín chặt môi mình chịu đựng

Cô ngược lên nhìn anh bỗng nhiên tay run rẩy sờ lý vết thương cho anh . Giờ anh mới nhìn kĩ người con gái trước mặt mình đúng là vô cùng xinh đẹp nước da trắng mịn, khuôn mặt thanh tú được trang điểm vô cùng nhẹ nhàng không hề đậm đến đáng sợ, quần áo ăn mặc cũng không hề có hở hang gì ngược lại còn vô cùng kín đáo nhưng mấy cô gái làng chơi cho lắm có thể mời vào nghề (anh trai chưa gì đã ấn định nghề nghiệp cho người ta rồi), bỗng nhiên anh cảm thấy dòng điện chạy qua người, vật thể trong quần cũng bắt đầu không ngoan ngoãn mà cứng lên vô cùng khó chịu. Cô không hề biết chuyện gì đang xảy ra vẫn nhẹ nhàng băng bó vết thương ở bụng anh cuối cùng xong liền đứng dậy

* ” xong rồi, tôi đi đây, tôi sẽ không nói chuyện này với ai đâu anh cứ yên tâm ” nói rồi cô quay người bước nhanh nhưng bị anh nắm lấy tay kéo lại vì mất đà lên ngã vào lòng anh đang ngồi trên giường

* ” bao nhiêu một đêm ” anh lạnh lùng nói

* “Cái.....cái gì” mặt cô hiện rõ ba đường đen nhìn anh khó hiểu

* “Tôi sẽ trả gấp 5 lần không gấp 10 ” anh nói rồi không cần câu trả lời của cô liền cúi xuống hôn đôi môi nhỏ bé kia , một tay ôm lấy eo cô một tay đi xuống bên dưới giữa hai chân cô qua lớp quần bò xoa nhẹ đóa hoa bên trong

Cô mở to mắt trước hành động của người đàn ông xa lạ mà mình vừa cứu, tay liên tục đánh vào ngực anh nhưng không hề có tác dụng anh vẫn vô tư khuấy động trong khoang miệng của cô, cô dần bị nụ hôn đó làm mụ mị nhắm mắt lại đón nhận nụ hôn nồng nhiệt đó.

2. Chương 2: Côem Không Phải

Cuối cùng anh buồn đôi môi mỏng của cô ra nhìn người con gái nhỏ trong lòng mình đỏ mặt tía tai giống như lần đầu làm chuyện đó, trong lòng không ngừng cảm thán đúng là dân chuyên ngay cả biểu này cũng có thể đóng đạt đến thể xem ra cô có rất nhiều khách một đêm đây. Đàn ông là thế dù biết bị lừa vẫn thích cái bộ dạng yếu điệu thực nữ này của phụ nữ dù biết bản thân chẳng phải người đầu tiên của cô ta. Anh cúi từng nút áo sơ mi của cô ra để lộ cơ thể trắng nõn là cùng bộ ngực căng tròn liền nuốt nước bọt xuống cổ họng , cô nằm lòng anh đưa đôi mắt mơ màng nhìn khuôn mặt của người đàn ông nay quả thực quá mức tượng tượng nếu gặp anh ngoài đường nhất định sẽ nghĩ anh là siêu mẫu luôn. Chẳng hiểu là do nụ hôn kia hay do hương thơm nhẹ nhàng trong phòng khiến cô một người con gái chưa từng hôn ai bỗng nhiên nổi hứng cao trào trong lòng muốn phát tiết với người đàn ông này. Mặc kệ anh đang nhìn chăm chăm vào cơ thể của mình cô vòng tay kéo cổ anh xuống muốn cùng anh hôn thêm lần nữa thì anh lại chủ động hôn cô, sau đó hôn nhẹ chạy dọc cổ cô, cả cơ thể cô cong cùng anh phối hợp cả mắt nhắm cả cơ thể trần của cô hiện ra trước mặt anh. Anh đặt cô nằm lên giường nâng cao chân cô hướng trên trời dùng vật nam tính của mình cọ cọ vào đái ở giữa chả suy nghĩ gì đâm mạnh mẽ vào bên trong ” Ahhhhh” tiếng cô hét lên đau đớn sự đổ vỡ bên trong, chân cô tuột khỏi tay liền co lại ôm lấy người anh, vật thể của anh trong cô bị bóp đến ngọt thở. Anh chau mày nhìn cô nắm chặt ga giường nước mắt trào ra đau đớn, anh tách hai chân cô nhìn chỗ giao kết của hai người một dòng máu nhỏ đang chảy ra loang ra giường anh sưng người một lúc, lấp bắt nói

* ” cô..... Em không phải ”

* ” không.....phải cái.....gì” cô đau đớn hỏi

* “Đĩ” anh buồn một chữ khiến khuôn mặt kia từ đau đớn liền đỏ lên hoá giận

* ” Đồ chết tiệt nhà anh mau rút ra.....Ahhhhh” cô mạnh miệng chửi anh định dơ chân lên đạp anh một cái nhưng chưa kịp làm liền cảm thấy đau đớn vô cùng

* ” Nay cô em giờ có hai lựa chọn,1 là thả lỏng ra phối hợp với tôi sẽ không đau đớn.....”

* “Còn 2”

* “2 là tôi tự hoạt động không cần cô em phối hợp đau tự chịu ”

* “Không có 3 sao ”

* “Đến nước này rồi đừng mơ tôi sẽ rút ra ” anh nhắm mạnh từng chữ một,sau đó liền không nghiêng chế di chuyển sâu một chút khiến khuôn mặt ai liền đau đớn trở lại

* ” 1 là 1” cô liền đỏ mặt hét lên

Anh liền hài lòng phỉ cười bộ dạng này của cô, rang rông hai chân cô ra dùng bàn tay to lớn của mình xoa nhẹ nhàng chỗ liên kết cảm thấy dễ thở hơn anh từ tiến sau thêm vào đến khi chạm đến tận cùng mời từ từ rút ra mỗi động tác của anh đều cảm nhận sự hơi cong người của cô. Anh liền thở dài nhìn giả tốc độ chậm hơn chút nhẹ nhàng hơn, cúi xuống ôm lấy cô vào vô nhẹ cơ thể vẫn đang run kia, đến anh chả hiểu nổi sao bản thân mình bỗng nhiên thương hoa tiếc ngọc đến vậy. Chỉ đến khi cơ thể bên dưới khi có thể cảm nhận được sự khoái cảm của trò chơi thể xác này anh mới tăng tốc độ, thẳng thừng bắn vào bên trong cô.

Sáng hôm sau, cô mở mắt nhìn cảm phòng lạ liền chau mày nhìn sang thấy cơ thể người đàn ông bên cạnh bật dậy mặc quần áo rồi chạy mất dạng luôn. Thứ duy nhất anh nhìn thấy trong mơ màng là bóng lưng người con gái bước vội ra khỏi cửa phòng. Anh dùng tay che mắt mình bị ánh nắng chói chiếu vào mặt, mời sáu giờ sáng mà nắng trời đã trời chang anh ngồi dậy nhìn quan căn phòng một lượt xác định không có máy quay mời yên tâm chuyện hôm qua bị thương nhất định không thể để ai biết. Cũng vô tình nhìn ra một thứ khiến một người con trai kìm chế giỏi như anh hôm qua phát tiết là đèn đốt tinh dầu thì ra không phải do cơ thể gọi cảm của con bạch thỏ nhỏ kia gây mà là do tinh dầu kích dục sao,nhưng đúng là rất thú vị lần sau phải tình bạch thỏ chơi tiếp mời được

Giải thích: những khách sạn ở đây họ dùng một loại tinh dầu đặc kích thích khách hàng khi vào nghỉ thứ nhất có thể cho hàng mình vào phụ vụ khách, nếu khách có hàng rồi sẽ tăng thêm kịch tính nói chung là một thể loại giữa khách

3. Chương 3: Đi Bắt Bạch Thỏ

Tại một nhà kho cũ

* ” Đại ca, em về rồi đây ” anh bước vào một nhà kho cũ to giọng nói

* “Chú đi đâu giờ này mời về ” một lão già ngồi trên ghế sofa tay ôm một cô gái trẻ ăn mặt vô cùng sex miệng ngậm một điều xì gà thả từng hơi ra

* ” em đi giải toả thôi ” anh chất miệng cười ngồi lên ghế gần đó

* “Ái à tặng bằng ngàn năm như chú mà cũng đi giải toả sao,xem ra anh hùng không qua nổi ảnh mỹ nhân là có thật rồi ”

* “Đại ca đừng có đùa em mà, có chuyện gì anh nói đi ”

* ” Được rồi, chú giải tôi vấn đề này đi tôi mua vé máy bay cho chú rồi, tối nay 8 giờ ” lão vừa nói vừa vất tập tài liệu lên bàn rồi quay sang hôn cô nàng bên cạnh. Anh cầm lấy tập tài liệu mở ra xem rồi dừng đây

* “Đại ca vậy em xin phép ” anh cầm tập tài liệu rồi thẳng thừng đi ra

5 tháng sau

10 giờ tối cô dạo bước trên phố Lan Hoa (tên con đường hoạt động về đêm) giờ đây cô lại không cảm thấy sợ còn đường này nữa, đơn giản thôi giờ vẫn còn sớm mọi người cũng chỉ đang chuẩn bị dọn đồ mở cửa lên khá vắng người với lại một điều quan trọng nữa cô biết rằng chẳng có ma nào muốn đụng vào một bà bầu 5 tháng cả. Đúng vậy sau cái đêm nồng say ý nguyện đó cô đã dính bầu, không thể tin được có lẽ cái này người ta thường nói một phát ăn ngay. Có lẽ đối với người con gái khác là chuyện vô cùng to lớn khi không biết bố đứa trẻ là ai đừng nói là tên ngay cả mặt người đàn ông đó cô còn không nhớ nổi nữa à nhưng với cô thì khác đứa trẻ không khác gì món quà vô giá mà ông trời ban tặng. Cô một tay cầm chiếc bánh bao

nóng đưa lên miệng ăn một ray xoa nhẹ cái bụng nhô lên của mình vô cùng hạnh phúc, mặc dù biết đứa bé ở với cô sẽ không được đầy đủ như con người ta có lẽ còn chịu khổ cùng cô nhưng cô vẫn một mực muốn giữ đứa bé lại. Đi gần đến phòng trọ của mình dừng lại tìm chìa khoá mà không hề hay biết có một người đàn ông cao lớn vẫn đi theo từ lúc cô mua chiếc bánh bao cho tới khi tận phòng trọ của mình. Phòng trọ của cô là một nơi vô cùng tồi tàn ngay cả điện đường cũng không có chỉ khi vào phòng bật điện lên mới sáng được một chút.

* ” Tiểu Bạch Thỏ, xem ra sau đêm đó em cũng lãi nhiều ra phết ” giọng anh khàn khàn vang lên

Cô giật mình quay lại nhìn nơi phát ra âm thanh, một người đàn ông thân hình to khuôn mặt điển trai cả người mặt một bộ đồ màu đen vô cùng thoải mái đứng trước cửa phòng cô, cô chau mày nhìn người đàn ông trước mặt có vẻ vô cùng quen thuộc nhưng không thể nhớ ra người này ai. Anh tiến lại gần cúi xuống nhìn cô cười nhấm nháp từng chữ

* ” sao không nhớ ra tôi sao, không phải đêm đó em rất nồng nhiệt sao ”

Mặt cô liền tái đi nhìn anh không lẽ chính là người đàn ông đêm đó, cô liền sợ hãi lùi lại mấy bước chân dùng tay che bụng mình (bụng to thế che sao nổi chị hai) cứ như thế anh thuận tiện bước vào phòng của cô nhìn qua một lượt chỉ là căn phòng nhỏ không có nhiều đồ lắm chỉ một giường một tủ quần áo và một bộ bàn ghế nhỏ, nhìn hành động cô rồi đi vào đỉnh đờng ngồi lên ghế nhìn cô cười

* ” dù sao cũng quen biết em không định mời tôi cốc nước sao ”

* “Không có, mới ” cô cầm cửa ra hiệu tiễn khách

Anh liền chau mày dừng đẩy đi lên đi phía cô, một tay vòng tay ôm lấy eo cô một tay cầm cánh cửa đóng ” rầm ” phát cúi xuống hôn lấy đôi môi của cô, cô to mắt nhìn anh dùng răng cắn mạnh vào môi anh chảy máu, thấy có vị tang trong miệng anh không những bỏ ra mà còn điên cuồng hôn lấy đôi môi cô không buồn chỉ khi thấy có thể cô mềm ra dựa vào mình anh mới buông ra

* ” có phải tôi không dạy dỗ em thì em không biết điều đúng không ” anh cúi xuống thì thầm vào tai rồi bế cả cơ thể đang run lên của cô vào lòng đi về phía giường.

* ” anh....anh muốn làm gì ” hai tay cô bị anh nắm chặt kéo lên đầu giường

* “Em nói xem tôi muốn làm gì ” Anh cúi xuống đặt những dấu hôn lên cổ cô cảm nhận sự run mạnh mẽ cơ thể bên dưới, vẫn không đứng lại luồn tay vào áo cô xoa nhẹ nhàng bụng cô

* ” chết tiết nhà anh mau thả tôi ra..... Chết tiết.....chó má nhà anh phụ nữ mang thai anh cũng không tha ” cô vừa chửi vừa ta sức chống cự nhưng đều vô ý anh thực sự rất khỏe, nước mắt cô bắt đầu tràn ra cuối cùng mềm giọng ” xin anh đó đừng làm hại đứa bé ”

Cuối cùng anh cũng dừng động tác ngược lên nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô thả lỏng tay thở dài, xem ra đùa hơi quá rồi liền nằm sang bên cạnh cô vòng tay ôm lấy bụng áp bàn tay to lớn mình vào lớp da mềm mại của cô

* ” ngủ đi ”

Anh nhắm mắt thở đều đều , sau khi đi giải quyết công việc bang hội 5 tháng trời bên nước ngoài anh vô cùng mệt mỏi, tính về đây bắt bạch thỏ chơi một lúc không ngờ bạch thỏ lại mạnh giết máu của mình trong lòng cảm thấy vô cùng vui sướng không biết làm cách nào để tiếp cận cuối cùng lại đi dạo bạch thỏ đến phát khóc trong lòng vô cùng hối hận. Cô nằm im trong lòng anh không dám động đậy chỉ sợ người đàn ông kia đổi ý làm hại đứa bé trong bụng, thực sự không biết bản thân đã dặt tội gì với anh nữa

4. Chương 4: Vác Bạch Thỏ Về Nuôi

Sáng hôm sau cô bị đánh thức bởi tiếng động lạ trong nhà, cô mơ màng mở mắt nhìn nơi phát ra tiếng động. Anh đứng trước tủ quần áo của cô cầm nhưng bộ quần áo bình thường cũ nát của cô vắt ra đất, đã mang thai 5 tháng mà vẫn mặc những bộ quần áo bình thường này xem ra cô đã qua gầy, cô khó chịu ngồi dậy mơ màng buồn ngủ

* ” dậy rồi sao ” vọng anh khàn khàn vang lên

Cô vẫn mơ màng dụi mắt vẫn không nhận ra điều lạ ở đây anh đến gần giường cô, kéo tay cô không cho cô dụi mắt nữa, lập tức cô chau mày nhìn cánh tay da bọc xương của mình bị ai đó nắm nhẹ

* ” ahhhh ” cô hét lên một tiếng liền bị anh bịt miệng lại

* “Em hét cái gì ”

* ” Sao anh vẫn còn ở đây, còn làm gì quần áo của tôi thế kia ”

* “Tôi giút em dọn đồ, chả có cái gì ra hồn cả vắt hết đi ” anh thanh nhiên đáp

* “Dọn đồ”

* “Ukm”

* “Tại sao ”

* ” Không lẽ em còn muốn ở lại đây ”

* “.....” Cô chau mày nhìn anh, rồi cuộc anh muốn cái gì

* “Về nhà tôi ở ” anh ra lệnh khiến cô suýt ngã ngửa ra đằng sau

* “Anh điên à sao tôi lại phải về nhà anh ở ”

* “Vì em cầm đồ của tôi ”

* ” tôi cầm đồ gì của anh ” cô bất bình to giọng nói

* “Là nó ” anh chỉ vào bụng cô rồi nói ” em có giở lấy nó ra trả cho tôi đi, còn không tôi bắt cả hai ”

Cô cảm nặng nhìn người đàn ông thực sự có vấn đề nay rồi dùng chân che đi bụng mình. Anh nhìn cô rồi đi ra tủ lấy một chiếc váy suông đơn giản có vẻ thoải mái

* ” thay vào ”

* ” anh muốn gì ”

* “Đi ăn sáng ”

* “Tôi không muốn ”

* “Tôi không thích nói lại lần hai, hay em muốn tôi giút em thay ”

Cô cầm bộ váy đi vào nhà vệ sinh thay xong đi ra thấy anh ngồi trên giường.

* “Muốn ăn gì ”

* “Bánh bao của bác Chương ”

* “Em thích bánh bao đến vậy sao, hôm qua đã ăn rồi ”

* “Đó là thứ duy nhất tôi có thể mua” giọng cô nhỏ dần, đúng vậy không phải cô thích bánh bao mà nó thứ duy nhất cô đủ tiền để trang trải với số tiền lương ít ỏi của mình trước đây cô luôn để 2/3 số tiền mình kiếm được gửi về cho dì mình còn lại thì đóng tiền nhà và mấy loại phí linh tinh sau đó thì chả còn bao nhiêu, nên có thể nói nịnh đối với cô là chuyện vô cùng bình thường nhưng giờ khác rồi cô đối không sao còn đứa bé trong bụng đâu thể để đối cùng cô còn tiền vẫn phải gửi về quê tiền nhà cô cũng đã nợ 3

tháng rồi còn phải tiết kiệm để sau khi sinh còn trang trải nữa bao nhiêu thứ đổ lên đầu cô vào lúc nhưng anh chả nào hiểu được

* “.....” Mặt anh liền hiện lên ba đường đen xì

Anh đứng dậy kéo cô đi ra khỏi phòng

* ” chủ nhà trọ ở đâu”

* “Phía bên khi ” cô vừa nói vừa chỉ vào một căn nhà khá to cách đó không xa

Anh đi đến trước nhà bấm chuông ngay lập tức lão già to béo chạy ta mở cửa nhìn thấy anh liền hoảng sợ cúi người cung kính

* ” Anh Mạc không biết chuyện gì mà anh tời đây ” cô to mắt nhìn lão rồi nhìn anh không phải ngày thường lão rất ghê gớm sao hôm nay lại như con cún nhỏ vô cùng ngoan ngoãn vậy

* ” cô gái này thuê nhà chỗ ông đúng không?” Lão ta nhìn cô rồi vội gật đầu

* “Đúng đúng, có chuyện gì sao anh Mạc”

* ” cô ta nợ ông bao nhiêu tiền nhà ”

* ” không nhiều không nhiều chỉ 3 tháng tiền nhà ”

Anh lấy ví ra rút một vài tờ mệnh giá cao nhất nén xuống đất

* “Đủ chưa ”

* “Đủ rồi đủ rồi ”lão liền cúi xuống nhặt từng tờ

Sau đó anh mặc kệ lão kéo cô đi về hướng xe của mình, mở cửa nhét cô và ghế phụ, lấy xe đến một nhà hàng lớn tại trung tâm thành phố. Anh vừa ôm cô vừa bước vào cửa hàng ông chủ cửa hàng lập tức chạy ra chào đón anh, sau đó dẫn hai người vào phòng vip, ngồi trên bàn ăn anh đưa menu cô

* ” chọn món em thích đi ”

Cô nhìn anh rồi cầm lấy quyển menu ngay trang đầu tiên nhìn giá tiền cô lập tức đóng quyển menu nói nhỏ với anh

* ” chúng ta có thể đi quán khác được không ”

* “Tại sao, em không thích ” anh chau mày nhìn cô, chẳng lẽ nhà hàng này không vừa ý cô

* ” không phải chúng quá đắt rồi, một món ở đây bằng cả 3 lương của tôi đó ” cô ngại thẹn nói khiến mặt anh càng đen nhẵn mặt từng chữ

* ” tôi có tiền, không bắt em trả đâu mà no ”

Nói rồi anh lấy lại quyển menu trong tay cô chọn lấy vài món rồi đưa cho chủ quán, chẳng mấy chốc thức ăn được dọn đầy trên bàn hương thơm bay khắp phòng, cô liền cảm thấy đói nuốt nước bọt nhìn anh

* ” ăn đi còn nhìn gì nữa”

* “Thực sự có thể ăn sao ”

* “Em thấy chưa đủ sao hay tôi go..... ”

* “Không cần, không cần ”

Cô lập tức cầm đũa lên gấp lấy một miếng thịt bỏ vào miệng, ao đúng là quá ngon đi mất hương vị vô cùng đặc biệt, cô liền mất hết hình tượng liên tục gấp thức ăn cho vào miệng không biết từ bao lâu rồi cô mới được ăn ngon như

* ” ăn từ từ thôi có ai lấy của em đâu chứ” anh nhìn hành động của cô chạy mày

* ” ngon lắm đó anh cũng ăn đi ”

* “Ngon đến vậy sao ”

* “Ukm”

Anh nhìn những thứ mình đang sắp nuốt không trôi nay lại trở thành sơn hào hải vị của cô liền bắt giắc lắc đầu dùng đũa gấp thức ăn cho cô.

5. Chương 5: Con Chó Cuối Ngõ

* ” Bạch Thỏ em tên là gì vậy ”

* “Liễu Thiên Bình ” cô vừa ăn vừa trả lời

* ” bao nhiêu tuổi ”

* ” 22 tuổi, anh tên là gì ”

* “Mạc Dương Phong, hơn em 3 tuổi ”

* “Hahahaha.....hahaha” anh vừa dứt lời tiếng cười của cô liền vang vọng cả căn phòng

* “Em cười cái gì” anh chau mày khó hiểu

* “Ha ha ha đúng là cười chết tôi mà, anh là Dương Phong sao không thể nào, ngay đến con chó cuối ngõ cũng biết Dương Phong là tẩn bắng ngàn năm không tan là tiểu đại vương ở đường Lan Hoa (nghĩa là bảo kê) giết người trong nháy mắt ”

Nhìn bộ dạng cười ra nước mắt của cô anh lấy ví từ túi quần ra tìm thẻ cầm cước đưa trước mặt cô, nụ cười cô lập tức bị dập tắt chuyển sang sơ hãi ấp úm

* “Anh.....anh.....là.....”

* ” chính là người đến con chó cuối ngõ cũng biết ”

Anh vừa dứt lời đôi đĩa trong tay cô liền rơi xuống đất “cạch ” tròn mắt nhìn anh, sau đó đưa tay sờ bụng bầu 5 tháng của mình, rốt cuộc thì cô đã đắc tội với thần linh nào không biết biết nữa.

* ” Ăn no chưa ” anh nhìn mặt cô thì chép miệng cười nhẹ,

* “.....” Cô nhẹ gật đầu

* “Đi thôi ” anh thản nhiên nói

* “Đi.....đâu ”

* “Đi thăm con chó cuối ngõ em nói ” mặt cô liền tái nhợt đi anh liền cầm tay cô trong lòng liền cảm thấy vui vẻ lạ thường ” đi tôi mua váy bầu cho em ”

Sau khi thanh toán xong anh liền kéo cô đến vài cửa hàng dành cho bà bầu chọn cho cô vài bộ váy bầu đơn giản chất liệu thoải mái. Cô đứng trong phòng thử đồ thay đồ anh chọn mặc thử cả khuôn mặt xinh đẹp của cô vẫn trắng bạch vẫn không nghĩ ra rốt cuộc mình đã chọc phải thần linh nào để đẩy cô đến tẩn bắng này nữa đúng lúc đó cánh cửa phòng mở ra bước vào thấy cô chỉ mặc mỗi nội y đứng đơ ra vòng tay ôm lấy cái bụng sắp vượt ngực của cô gối mặt lên vai cô nhẹ nhàng hỏi

* ” tôi đáng sợ vậy sao ” cô nhìn mặt anh qua gương gật đầu liền lắc đầu ,anh quay sang hôn nhẹ lên má cô cúi xuống nhắm mắt hít hương thơm nhẹ nhàng trên người cô cảm nhận sự tan chảy của bản thân

* “Vừa không ”

* “Vừa ”

* “Dễ chịu không ”

* “Cố ”

* ” vậy thì lấy hết, mau mặc quần áo vào tôi đưa em về nhà ”

Anh buồn cô ra đi ra ngoài, một lúc sau cô cũng bước ra cầm mấy bộ quần áo anh chọn đưa cho nhân viên. Anh cùng cô bước ra khỏi quán đi thẳng về khu chung cư các trung tâm không xa , căn hộ của anh ở tầng 25 anh mở cửa đi vào cô cũng đi theo. Căn hộ đương nhiên là to gấp 10 lần khu nhà ô chuột của cô có một phòng bếp, một phòng khách, hai phòng ngủ đối diện nhau đều khép kín, một thư phòng nhỏ. Anh chỉ vào một phòng ngủ nói

* ” em sẽ ở phòng đó, phòng đối diện là của tôi, đương nhiên nếu cảm thấy khó ngủ tôi có thể cho em ngủ nhờ, còn nữa không bao giờ được vào thư phòng của tôi còn tất cả em đều có thể tự do ra vào ” anh vừa nói vừa mang đồ vào phòng cho cô

* ” sao lại muốn tôi về đây ở với anh ”

* “Không phải nói rồi sao vì em cầm đồ của tôi ”

* ” với anh đứa bé chỉ là món đồ thôi sao ” trong lòng cô bắt đầu rối bời

* “Đúng vậy” anh thản nhiên đáp nhưng nếu thực sự coi đứa bé chỉ là món đồ thì anh đâu nhất định phải mang cô về đây chăm sóc nhưng không hiểu sao anh lại thừa nhận điều cô nói có lẽ anh cũng không hiểu chính mình chỉ cảm thấy nếu không mang cô về nhất định sẽ hối hận

* ” tôi mệt rồi muốn nghỉ ngơi ” cô hít lấy một hơi lạnh sống lưng rồi nói

Anh định nói gì đó nhưng thấy sắc mặt cô không tốt lên thôi bước ra ngoài cô lập tức đóng cửa lại, ngồi lên giường sờ bụng mình không biết vì sao nước mắt trào ra đứa bé này là thứ vô cùng đáng giá với cô nhưng đối với anh nó chỉ là đồ vật thôi sao, mặc dù biết điều đó nhưng sau khi từ miệng anh phát ra lại cảm thấy vô cùng đau đớn, biết bản thân và anh không hề có tính cảm, đứa bé chỉ là ngoài ý muốn anh có thể không cần đến tìm cô hoặc bắt cô phá thai sao lại mang cô về đây làm. Rốt cuộc cô vẫn không thể nghĩ thông được ngả lưng xuống giường nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Ngoài phòng khách anh ngồi trên ghế sofa nhìn cửa phòng cô liền thở dài hình như đã nói sai điều gì đó lên giải thích với cô sau vậy

6. Chương 6: Dụ Dỗ Bạch Thỏ

Cô nằm trên giường ngủ miên man đến tận 8 giờ tối vẫn chưa dậy càng ngủ càng chìm sâu giấc. Anh bước vào phòng đánh thức cô dậy, cô mơ màng nhìn trần nhà rõ ràng không phải cái trần nhà mốc của khu nhà trọ của cô liền giật mình ngồi dậy nhìn anh

* ” ăn tối ” anh lạnh lùng nói

* ” tôi không muốn ăn ”

* ” cô không ăn cũng được nhưng đứa bé phải ăn ” anh chau mày nói

* ” anh yên tâm tôi sẽ không làm hỏng đồ của anh đâu ” cô vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa bụng mình cảm thấy ấm ức trong lòng

* ” tôi không thích nói lần thứ hai ” anh vờ nói vừa kéo mạnh tay cô

Mặt cô liền lập tức tỏ ra đau đớn đến trắng bệch anh tưởng mình làm cô đau lên thả lỏng tay ra cô liền rút về ôm lấy bụng mình cảm rằng chịu đựng, mặt anh đen xì nhìn cô

* “Đau sao ”

Cô liền gật đầu, anh bỏ chân trên người cô liền thấy dòng máu chảy giữa hai chân cô liền sợ hãi bé cô chạy thẳng đến bệnh viện. 1 tiếng sau ngoài cửa phòng cấp cứu một bác sĩ đứng tuổi bước ra nhìn anh thở dài

* ” bác sĩ, cô ấy sao rồi ”

* ” hai mẹ con đều không sao, sau này đường đẻ thai phụ quá xúc động là được, sau khi truyền thuốc xong có thể về nhà nghỉ vài ngày sẽ ổn ”

Lúc này anh mới buồn thả được cơ thể đi vào phòng thấy cô đang nằm trên giường bệnh tay cầm kim truyền. Trước đây cô sống một mình đâu có sao anh tự dưng nhảy ra liền có chuyện liền xem ra là lỗi do anh rồi. Anh đi đến ngồi bên cạnh cô đặt tay lên bụng cô nhẹ nhàng sờ trong lòng liền thoải mái rất nhiều. Anh đưa cô về nhà đã là 1 giờ sáng sau khi đỡ cô về phòng anh cũng trèo lên giường cô ôm lấy cái bụng bầu của cô dịu dàng xoa nhẹ

* ” Thiên Bình chuyện sáng nay là do tôi không tốt không lên nói những lời khiến em dễ tâm, tôi biết đùa bé là chuyện ngoài ý muốn, chúng ta đều không có tình cảm với nhau nhưng khi biết có đùa bé tôi thực lòng muốn cùng em chăm sóc nó, chuyện này đến tôi còn không tin chính mình có suy nghĩ này lên em đừng suy nghĩ lung tung ảnh hưởng đến con, chuyện tình cả có thể từ từ vun đắp” cô quay lại nhìn vào mắt người đàn ông đang nói những chuyện trên trời nhưng lại vô cùng có lí kia cảm thấy không hề có chút gian dối nào mới mở miệng nói

* ” xin lỗi là do tôi hiểu nhầm anh, đùa bé này rất quan trọng với tôi, nó là thứ duy nhất tôi có trên đời này.....” Cô càng nói càng rối thực sự chỉ muốn anh nhiều đùa bé này là của cô duy nhất là của cô

Anh đương nhiên là hiểu những gì cô nói liền kéo cô vào lòng vỗ lưng cho cô, có thể chưa quen những rồi mọi chuyện sẽ ổn dù sao họ cũng đã có một tiểu thiên thần nhỏ sắp chào đời (còn nhưng 4 tháng nữa mà anh trai) mặc dù bị nói là tăng bằng ngàn năm nhưng thực sự anh đang bị hòn than nhỏ này làm tan chảy từ từ. Thật xấu hổ khi nhận ra điều đó muộn màng như vậy đánh ra anh lên hiểu ngay từ đêm qua khi nhìn thấy cô vất bụng bầu 5 tháng mà không nghi ngờ gì nhận luôn là con mình thực sự chưa từng có suy nghĩ bắt cô bỏ đứa thật ra cô đã luôn hiện hữu trong lòng anh suốt 5 tháng qua chỉ là bị anh phủ nhận vì anh hiểu công việc của mình không lên yêu thương một ai nếu không chắc một ngày sẽ có chuyện không hay xảy ra nhưng giờ đã bước một chân vào địa ngục không thể rút ra lại càng không thể buồn tay.

7. Chương 7: Bị Đuổi Việc

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy đã không thấy người đàn ông ngọt ngào dịu dàng ôm mình đêm qua đâu cả nữa chỉ có tờ giấy trên giường “tôi có việc phải đi, bữa sáng ở trên bàn, 10 giờ tôi sẽ về dùng bữa trưa với em ” cô nhìn đồ hồ trên tường giờ mới 6 giờ sáng mà anh đã đi rồi chắc đi từ sớm bỗng nhiên trong cảm thấy mất mát, cô liền lắc đầu đúng là bị lời nói hôm qua làm mê mọi rồi. Không biết ở đâu ra bản năng chết tiệt đó làm người ta có thai rồi biến mất lại dùng dùng xuất hiện cái gì cũng cho là mình đúng không phải năm tháng qua cô và tiểu bao nhỏ trong bụng sống rất tốt sao anh vừa xuất hiện cô cùng tiểu bao nhỏ liền nhập viện đúng là oan gia mà. Không suy nghĩ nhiều nữa cô đứng dậy lấy một bộ váy bầu mặc vào mặc dù không muốn công nhận nhưng đúng là ở cùng anh chất lượng cuộc sống của cô lên một tầm cao mới được ăn ngon, ngủ ngon trong chăn ấm đệm êm và đặc biệt tiểu bao nhỏ của cô không phải cùng cô chen trong chiếc áo chật chội nữa nhìn bản thân trong gương cô nhẹ nhàng vuốt bụng mình rồi đi ra khỏi phòng. Đúng thật ra trên bàn ăn có hai ba món điểm tâm sáng, hương thơm bay khắp nhà bếp đúng là không cưỡng lại được ăn no nê một bữa.

Sau đó cô liền đến chỗ làm hôm qua nghỉ một ngày không xin phép không biết có gây rắc rối gì không nữa. Cũng may là cô làm ở cửa hàng trang sức thời gian ở phía đông trung tâm mua sắm từ chỗ ở của anh đi bộ mất tầm 20 phút gần gấp 10 lần chỗ ở cũ của cô. Vừa bước chân vào cửa hàng cô liền cúi chào

* “Chào chị Mai ”

* “Bình Bình, em đến rồi hả, sao hôm qua lại nghỉ vậy ” Lan Mai nhìn cô dịu dàng

* ” Hôm qua em có chút việc lại quên không xin phép ” cô á ngại nói, hôm qua bị tấn bằng kia là sợ hãi một ngày quên luôn công việc

* ” được rồi,hôm qua chị đã xin phép hộ em rồi, làm chị cứ lo em và tiểu bao có chuyện gì ” cô nàng đi đến gần cô dịu dàng sờ bụng cô

* ” cảm ơn chị ”

Tại cửa hàng này chỉ có cô và Lan Mai là nhân viên bán hàng lên tình cảm hai chị em khá tốt, nhất là lúc cô nàng biết cô có bầu với đàn ông lạ không hề tỏ ra kinh thường mà còn an ủi cô nói nếu cần giúp đỡ cứ đến tìm cô nàng thật đúng là ra dáng một người chị che chở em gái mình mà. Hôm nay cửa hàng khá là vắng lên chủ yếu hai chị em ngồi buồn dựa lê đến 10 giờ thì điện thoại của cô vang lên, một dãy số điện thoại lạ không biết là ai số của cô chỉ có dì cô và Lan Mai biết đôi lúc cô thấy chiếc máy đáng thương dễ sợ luôn, cuối cùng cô ấn nút nghe

* ” alo, xin hỏi.....”

* “Em đang ở đâu ” giọng người đàn ông quen thuộc của cô có vẻ đang tức giận

* “Sao anh biết số của tôi ”

* “Đây là câu trả lời của em sao ”

* “Tôi đang ở chỗ làm ”

* “Địa chỉ”

* “À,cửa hàng HaMaTo ở phía đông trung tâm mua sắm ”

Sau đó bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng “tút.....tút.....tút” cô liếc chiếc máy trong tay mình người đầu mà vô ý đến thế không nói gì đã tắt máy. À mà hình thư anh ta có nói 10 giờ sẽ về ăn trưa với cô mà cô quên không để lời nhắn cho anh chắc anh giận. Chưa đầy 15 phút sau bỗng nhiên quản lý cửa hàng chạy đến cả khuôn mặt tái nhợt nhìn cô

* ” Liễu Thiên Bình, đây là tháng lương của cô và tiền phá hợp đồng nữa cô mau về nhà đi ”

* “Hả ” cô cùng Lan Mai đồng thanh kêu lên

* “Ông chủ tôi biết mình nghỉ không xin phép là không đúng nhưng đâu đến mức đuổi việc tôi ”

* “Cô Liễu, cái này tôi không phải do tôi quyết định mà do phía trên vừa yêu cầu xuống, chỉ sợ cả cái trung tâm này không ai dám nhận cô ”

* “?” Mất cô liền tái đi, cả trung tâm nay bỗng nhiên bài trừ cô sao, cô dặt tội với ai vậy trời.

* “Bình Bình,em ruốc cuộc đã làm gì vậy ” Lam Hoa cũng tái mặt nhìn cô hỏi, cô cũng khó hiểu lắc đầu khẳng định mình không hề làm gì

Thấy cô vẫn đứng đơ ra trong cửa hàng, lão quản lý liền cầm lấy túi cô nhét tiền vào rồi đẩy cô ra ngoài

* ” Mau đi đi, cô mà ở đây nữa nhất định xảy ra án mạng không chừng ”

8. Chương 8: Muốn Cãi Nhau Thì Nhất Định Phải Ôm Nhau Cãi

Cô vẫn thần thờ không hiểu chuyện gì xảy ra sau đó đi về chung cư của anh, thật không thể tin nổi cô vừa bị đuổi việc chỉ trong vòng 5 phút mà không hề biết lí do chỉ đến khi đứng trước cửa chung cư của anh cô mới nhận ra một điều vô cùng to lớn. Bước vào cửa cô liền nhìn thấy thân hình to lớn kia thần nhiên ngồi uống nước đọc báo trên ghế như đợi một thứ gì đó. Cô vất chiếc túi trong tay mình rồi gào lên

* ” là anh làm đúng không, đồ chó chết nhà anh, cái gì cũng tư cho mình là đúng, anh biết tôi khó khăn mới tìm được công việc nay không a,đồ chết.....” Thấy cô có vẻ bất bình anh liền đi tới ôm lấy cô vào lòng vỗ về ” chó chó chết mau bỏ tôi, chết tiết nhà anh nữa ” cô vùng vẫy mãi vẫn không thoát ra khỏi vòng tay anh cuối cùng đành im lặng

* “Chửi xong chưa ” giọng anh khàn khàn vang lên ” sau này muốn cãi nhau thì nhất định phải ôm nhau cãi rồi mới được cãi rõ chứ” mặt anh cách mặt cô không nổi 2 cm khiến cô liên đồ mắt tía tai nhìn, mẹ nó cả khuôn mặt điểm trai thê này dán vào mặt người khác bố ai dám chửi cơ chứ cô đưa mắt nhìn đi chỗ” không chửi nữa sao”

Thấy hành động của cô anh liền nở nụ cười cúi xuống hôn lấy đôi môi nhỏ bé bé kia, cô giật mình to mắt nhìn người đàn ông trước mặt dùng tay đánh mạnh liên hồi vào ngực anh mà không có tác dụng, chiếc lười không xương vẫn đang khuấy động như hút lấy hết sức lực cô cả cơ thể mềm mồm chân đứng không vững phải nhờ anh ôm nếu không đã ngã mất,những chiếc đầm cô cô càng nhẹ dần cuối cùng vẫn phải ôm lấy cổ anh chịu khuất phục anh mới chịu buông tha. Anh kéo cô đi vào ghế sofa để cô ngồi trong lòng mình mới dịu dàng nói

* “Được rồi là tôi không tốt, tôi chỉ không muốn em tha lỗi con tôi đi lung tung thôi” cô liền oán thán nhìn anh

* “Hay thế này đi tôi tìm cho em một công việc khác được không, nhẹ nhàng mà lương lại cao 20 tr một tháng ”

* ” 20tr/1 tháng ” cô sợ hãi nhìn anh rồi cuộc làm gì mà được số tiền lớn đến vậy lương của cô mỗi tháng chỉ có 2 tr /1 tháng gấp những 10 lần luôn

* ” ukm, muốn làm không ” anh dịu dàng xoa bụng bầu của cô

* ” làm..... Gì” cơ thể không lạnh mà run lên

* “Làm Mạc phu nhân của tôi ” cảm thấy cơ thể nhỏ khia đang cứng đờ lại liền cười gian cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô một cái “coi như đã ký hợp đồng xong ”

Đến khi cô hoàn hồn thì đã ngồi trên bàn ăn cơm, anh liên tục gấp đồ ăn cho cô đến khi bụng cô no căng tròn ra. Sau đó anh dùng cả cơ thể lực lượng của mình ôm trọn cô vào lòng thoải mái ngủ một giấc đến tận chiều.

3 giờ chiều cô và anh bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa, cô mơ màng trong lòng anh cử động nhẹ, nhìn dáng vẻ lười nhác của cô anh kim được lòng mà hôn lên má cô rồi mới đi mở cửa nhận chuyển phát nhanh. Sau đó cô cảm nhận thấy thứ gì rất mềm ôm chôn lấy mình mơ màng mở mắt ra thì ra là gối ôm bà bầu cô tiện tay ôm lấy nó

* ” dễ chịu không”

* “.....” Cô gật đầu

* “Chỉ được ngủ thêm 30 phút nữa thôi đây ”

Không thấy phản ứng từ cô nữa anh liền đứng dậy đi ra ngoài

9. Chương 9

Anh dịu dàng ôm cơ thể nhỏ bé vùi bụng bầu của cô vào lòng, gần đây không hiểu cô nàng suy nghĩ cái gì mà luôn tránh né anh khiến anh không vừa lòng chút nào.

* “Ngài Mạc sao ngài không về phòng của mình ngủ đi ”

* “Không lẽ em muốn đình công ” anh chau mày nhìn cô

* “Đình.....công ,ngài Mạc à bây giờ gần nửa đêm rồi không lẽ ngài vẫn bắt tôi làm việc sao ”

* ” Cái này còn phải hỏi sau, ngủ với chồng mình không phải là công việc của Mạc phu nhân sao, không lẽ tôi bỏ ra một đồng tiền mà vẫn chán đơn gối chiếc ”

* “Anh ” cô tức đến nghẹn cả họng nhìn anh,xem ra 20 tr này không dễ dàng cầm như cô nghĩ rồi

* “Được rồi, mau ngủ đi muộn rồi, để tôi giúp Mạc phu nhân xoa bụng nào ”

Anh thò tay vào áo cô nhẹ nhàng xoa bụng bầu cho cô, anh biết dạo gần đây bánh bao nhỏ rất nghịch hay đập về ban đêm khiến cô khó ngủ nhưng điều đó cũng có nghĩa là bánh bao nhỏ nhà anh rất khoẻ mạnh chỉ hơi mệt cho cô lên anh càng cố ở lại để an ủi cô giúp cô dễ ngủ vậy mà cô không biết tốt xấu gì muốn đuổi anh đi.

muốn được thưởng

10 giờ sáng Dương Phong bước vào nhà liền ngửi thấy hương thơm bay khắp nhà liền chau mày đi đến bếp thấy Thiên Bình đang bận rộn bên trong rất giống cô vợ nhỏ, trên bàn có vài món ăn đơn giản được trang trí vô cùng đẹp mắt.

Từ phía sau anh nhẹ nhàng ôm lấy bụng bầu của cô

* “A, anh làm em sợ đó ”

* “Tiểu Bạch Thỏ, không ngờ em cũng biết nấu cơm đó ” anh hôn nhẹ lên má cô ” sao không nói sớm em biết tôi tốn bao nhiêu tiền gọi thức ăn ngoài không hả ”

Cô tắt bếp gấp một miếng thức ăn đưa miệng anh

* “Ngon không ”

* ” Ngon ”

Cô quay lại đối mặt với anh cười hiền hoà

* ” Boss à, vậy ngài vừa lòng không ”

* “Vừa lòng ”

* “Vậy ngài mau thưởng cho em đi ” cô nũng nịu nói

* “À, để coi thưởng gì giờ ” Anh cúi hôn lấy cánh môi nhỏ cô tiện tay lùa tay vào áo trực tiếp ôm lấy cơ thể cô

* “Xấu xa”

* “Nếu em không mang thai tôi còn có thể xấu xa hơn được nữa cơ ” anh chạm trán mình vào trán cô, khiến khuôn mặt cô liền đỏ ửng nhìn đi chỗ khác

* “Ăn cơm ” anh chỉnh lại giọng mình lạnh lùng nói

* “Ukm ”

10. Chương 10: Chị Dâu

8 giờ sáng tiếng chuông cửa vang đáng thức hai cơ thể đang ôm nhau trên giường, bình thường chỉ 6 giờ là cô đã dậy hôm nay trong lúc mơ màng thấy cơ thể mọi lần biến mất không dấu tích kia vẫn đang nằm bên cạnh cô vòng tay ôm lấy úp mặt vào ngực người cử động cơ thể một chút thì nhận được những vô lương nhẹ nhàng khiến cô lại chìm vào giấc đến giờ này. Anh chau mày khó chịu những vẫn không có ý định mở mắt thấy cơ thể nhỏ đang có chuyển động nhỏ anh liền ôm chặt hơn thì thắm vào tai cô

* “Kệ nó ”

Nhưng xem ra người bên ngoài kia thật không biết sống chết liều mạng bấm chuông đến nỗi sắp hỏng chuông nhà người rồi. Cô nhìn biểu lười biếng của anh lại không muốn tiếng chuông kia làm anh khó chịu lên buông

anh ra để đi mở cửa, khuôn mặt ai kia nằm trên giường liền hiện lên ba vạch đen xì khó chịu mở mắt ra nhìn cơ thể mềm mại Tiểu Bạch Thỏ chạy mất.

Thấy cánh cửa có chút phản ứng mơ ra Tiểu Hắc đứng ngoài cửa vô cùng dặt dẹo ý hắc biết rằng anh Mạc của hắc nếu không đi thị sát bên ngoài thì nhất định là đang ở nhà ngủ lười, cánh cửa mới hơi mở một chút hắc liền to giọng nói

* “Anh Mạc, đại ca có việc.....”

Tiểu Hắc chưa nói hết câu cánh cửa mở ra khiến hắc chết ngay tại chỗ, một thân hình nhỏ bé mặc bộ váy ngủ bà bầu thoải mái đứng trước cửa mặc dù không phải cuộc sắc thiên hương gì cũng không phải đẹp nghiêng thành nghiêng nước nhưng cũng được coi và có nhan sắc nhưng điều đó không quan trọng quan trọng chính là người phụ nữ này lại từ trong chui ra mở cửa. Cô nhìn người đàn ông trước mặt mình bất giác hơi run nhẹ, cái này đúng là khó tránh vì Tiểu Hắc là người đàn ông vô cùng to lớn nước da hơi cháy nắng trên người lúc nào cũng một bộ đen nguyên cây mặc dù anh luôn mặc những bộ tối màu nhưng so với Tiểu Hắc đúng là không thể so sánh nổi, còn chưa kể trên tay trái Tiểu Hắc xăm một con rồng đen vô cùng nổi bật có lẽ vậy mà được gọi là Tiểu Hắc.

Anh từ phòng bước ra mặc nguyên bộ ngủ xanh đậm nhìn thấy cơ thể nhỏ bé kia bị Tiểu Hắc soi đến phát run liền chau mày đi đến ôm cơ thể mềm mại của cô và lòng hôn nhẹ một cái lên trán

* ” Giút tôi pha cốc caphe đen ” cô nhìn anh rồi gật đầu nhẹ rồi đi vào bếp

Trong đầu Tiểu Hắc liền vang lên tiếng nổ lớn “bùm”, hắc vừa nhìn thấy phụ nữ trong hầm băng không những thế còn thấy hầm băng hôn người phụ nữ đó chắc chắn là hắc ảo tưởng không nhất định là nằm mơ hay mất hắc có vấn đề. Thấy Tiểu Hắc vẫn đứng đơ như khúc gỗ Dương Phong liền chau mày

* “Vào đi ”

* “Anh.....ai.....vậy anh ” Tiểu Hắc run rẩy hỏi

* ” Vợ ” anh lạnh lùng nói rồi đi về phía sofa ngồi xuống thản nhiên như không

“Bùm” trong đầu Tiểu Hắc hiện lên hình quả cầu trái đất vỡ tan thành từng mảnh không còn sót lại chút gì, chắc chắn là tận thế nếu không phải chắc là hắc đi nhầm nhà, nhất định là nhầm nhà vì hắc không muốn chết theo cái kiểu lý do vừa rồi

* “Xin....lỗi....nhầm nhà”

* “Nhầm cái gì” giọng anh có vẻ khó chịu không giống như đang đùa cho vui

Tiểu Hắc đi đến chỗ ghế ngồi xuống nhìn chằm chằm vào anh nếu không nhầm nhà không lẽ hắc nhầm người. Lúc này cô bưng ra phòng khách hai ly caphe đặt một ly đen trước mặt Tiểu Hắc và một ly caphe nâu trước mặt anh. Nhìn ly caphe có vẻ không đúng lắm nhưng anh vẫn không lộ biểu cảm mà còn dịu dàng nhìn cô cười

* ” Vào phòng đợi tôi ”

Cô nhìn khuôn mặt Tiểu Hắc lúc vừa rồi còn hơi đen giờ trắng bạch như người chết liền gật đầu đi vào phòng. Ở đây có dao nhất định hắc móc mắt mình ra vất cho chó nó ăn anh vừa cười không nữa thế mà còn rất dịu dàng theo anh 4 năm nay đừng nói là cười ngay cả chép miệng hắc còn chưa bao giờ thấy. Thấy xác chết vô hồn của Tiểu Hắc làm tốn thời gian anh vừa cầm cốc caphe vừa dùng chân đạp hắc một cái ngã ra đất để hắc thu lại cái hồn đang chầu ông bà tổ tiên quay lại

Sau khi vào phòng cô không để ý chuyện hai người mà đi vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo sau đó lên giường ngồi đọc sách dành cho bà bầu, không lâu sau bên ngoài vọng ra giọng của Tiểu Hắc

* “Chị..... dâu em về đây ”

Rồi tiếng đóng cửa mạnh sau đó thấy anh cầm cốc sữa đi vào phòng đặt lên kệ giường lao vào ôm lấy cô

* “Uống sữa đi đợi tôi thay quần áo rồi đi ăn ”

* “Ukm”

11. Chương 11: Lối Lo Vô Hình

12 giờ đêm Cô ngồi ngoài phòng khách lo lắng, từ ngày Tiểu Hắc tời đây ngày nào anh cũng đi sớm về muộn có khi một hai giờ sáng mới về. Hôm nay cũng vậy anh đã đi từ sáng sớm đến giờ vẫn chưa thấy mặt mũi đâu cả mặc dù biết công việc của anh khác người lên trong lòng càng lo lắng hơn đến khi ngoài cửa phát ra tiếng mở khoá cô liền chạy vào phòng lên giường giả vờ ngủ.

Bước vào nhà thấy phòng khách vẫn để điện cửa phòng ngủ mở bên trong không bật đèn ngủ trong lòng anh bỗng nhiên thấy âm áp đi vào phòng ngủ bật đèn ngủ đến giường hôn lên trán ai kia đang giả vờ ngủ nhẹ nhàng thì thầm vào tai

* ” đợi tôi sao ” “sau này không cho phép em hư như thế nữa phải nghĩ đến con chứ ”

Sau đó cầm quần áo đi vào nhà tắm một lúc sau đi ra liền lên giường chưa biết trời đất gì thì liền bị ai đó lao vào lòng như tên lửa không chống đỡ. Đành cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô dịu dàng vỗ về trong ánh mắt đầy yêu thương

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy cô vẫn không thấy người đâu cả cảm thấy thực sự mất mát trong lòng dịu dàng xoa bụng 7 tháng của mình thở dài. Lại một ngày như mọi ngày cô bắt đầu thay quần áo, ăn tạm thứ gì đó rồi tiếp tục cày phim truyền hình điều lạ là mắt phải của cô cứ nháy liên tục đến 10 giờ mới lười biếng đứng dậy đi nấu cơm

Đang lục lục trong bếp thì có tiếng mở cửa cô liền chạy ra

* ” Sao anh về sớm vậy ”

* ” Tôi về lấy ít đồ, tiện ăn cơm với em luôn ” anh tiện tay ôm lấy cô vào lòng

* ” ư..... Trên người anh có mùi khét khét ”lúc này cô thấy bên áo anh có dính chút máu bất giác run nhẹ, thấy cơ thể nhỏ cô có chút không bình thường liền cúi xuống giặt mình

* “Không phải của tôi đâu ” thấy cô không tin anh liền buồn cô ra kéo khoá áo xuống, kéo áo bên trong ra để lộ bộ ngực cường tráng của mình đúng là có nhiều vết sẹo mờ nhưng lại không có vết nào mới đang chảy máu cả lên cô mới yên tâm

* “Tôi đi tắm một cái đã”

* “Ukm ”

Cô nhìn anh đi vào phòng tắm thực sự muốn hỏi anh có phải mùi thuốc súng không nhưng lại sợ, đây vốn dĩ là truyện không lên hỏi nhưng cô thực sự lo lắng cho anh.sau khi tắm xong cũng là lúc cô nấu cơm xong vừa ngồi vào bàn cơm thì điện thoại anh đổ chuông,anh liền khó chịu bắt máy giọng mang chút lạnh lùng và tàn nhẫn

* “Nói”

* “.....”

* “Ở đâu ”

* “.....”

* “Được, tao đến ngay”

Sau khi tắt máy anh đưa mắt nhìn cô có vẻ ái luyến đứng dậy đi đến chỗ cô hôn lên trán cô chất giọng dịu đi đánh khẽ

* ” xin lỗi, tôi có việc phải đi chỉ nốt hôm nay thôi ”

* “Ukm”

Anh vừa bước một chân ra ngoài liền bị cánh tay ai đó kéo nhẹ áo anh một cái

* ” Dương Phong cận thân”

Anh đưa mắt nhìn cô một tay kéo áo anh một tay đang sờ bụng bầu của mình ngược lên nhìn anh, anh cười nhẹ

* “Không sao đâu, mau vào ăn cơm đi”

Cô nhìn anh mất nửa ngày trong mắt có chút lo lắng không yên mời nói được một chữ

* “Ukm”

Nói vậy nhưng cô không buông tay ra ngay mà 5 phút sau mời buông tay liền bị anh ôm vào lòng vỗ về rồi mời quay người dời đi

12. Chương 12: Ruột Cuộc Anh Là Ai

12 giờ đêm cô nằm ngủ quên trên ghế phòng khách thì bị tiếng chuông cửa đánh thức liền mệt mỏi đứng dậy mở cửa giờ này rồi còn ai đến bấm chuông cửa nhà mình không biết nữa. Vừa mở cửa cô lập tức sợ hãi đến nổi mặt trắng không còn giọt máu nhìn Tiểu Hắc đang đỡ cơ thể toàn máu của anh cả người hai toàn mùi thuốc súng nồng nặc

* “Chị.....dâu ” Tiểu Hắc thấy biểu cảm cô gọi nhẹ

Cảnh tượng này đối với Tiểu Hắc và anh đương nhiên là bình thường rồi nhưng còn với cô đâu được gọi là bình thường mà phải gọi quá nghiêm trọng. Cô liền bưng tỉnh tránh sang một bên cho Tiểu Hắc và anh vào nhà liền đón cửa chạy đến mở cửa phòng ngủ của mình thì giọng anh vang

* “Phòng tôi ”

Cô liền quay sang mở cửa phòng anh rồi bật điện để Tiểu Hắc đưa anh lên giường, căn phòng khá đơn giản cũng không có gì đặc biệt cũng chỉ có một giường một tủ quần áo một kệ giường chỉ là tất cả bọn chúng đều là màu đen thôi, không lấy một vật thể nào màu trắng ngay cả ga giường, người nào không biết còn nghĩ chủ căn phòng nhất định cuồng màu đen đến phát điên luôn cũng lên.Tiểu Hắc vừa đặt anh xuống giường liền mở miệng hỏi

* “Hộp cứu thương ở đâu ”

* “Trong thư phòng ”giọng anh khó khăn vang lên

Tiểu Hắc định đứng dậy thì bị anh kéo lại

* ” Thiên Bình em đi..... lấy đi, lấy luôn cho tôi một.....chai rượu ở ngăn cuối cùng của tủ rượu đến đây ”

Cô lập tức liền quay người chạy vào thư phòng lúc này cô quên luôn cả chuyện mình không được vào thư phòng. Vừa mở cửa bước vào thư phòng anh thứ đập vào mắt cô chính là một bộ cảnh phục được treo ngay ngắn trên giá treo đồ trên vai cảnh phụ còn có huy hiệu hai sao màu vàng chói (trung tướng), trong đầu cô liền có dây câu hỏi hiện lên thì nghe giọng Tiểu Hắc trong phòng anh vọng ra

* ” chị dâu ”

Cô liền gạt bỏ mọi câu hỏi trong đầu lấy hộp cứu thương cùng một chai rượu trong tủ rồi mang đến phòng anh.Lúc này Tiểu Hắc đã bỏ chiếc áo khoác bên ngoài của mình đan ngồi trước kệ đầu giường dùng một con dao nhỏ hơn trên ngọn lửa, nhìn khuôn mặt khó tả của cô anh liền hiểu bí mật của mình đã không thể giấu được nữa

* ” em ra ngoài đi.....đóng cửa vào ” giọng anh trầm ôn vang lên

Cô đặt đồ xuống gần chỗ Tiểu Hắc rồi ra ngoài đóng cửa lại nhưng không dời đi mà áp tai vào cửa phòng

Trong phòng Tiểu Hắc mở nắp chai rượu đưa anh tu một hơi hết 2/3 chai rượu

* ” anh, em làm nhé ”

* “Làm đi ”

30 phút sau Tiểu Hắc tay cầm chiếc áo khoác da đen của mình toàn thân mồ hôi nhễ nhại đi ra thấy cô vẫn ngồi trên ghế sofa

* ” chị dâu, anh Mặc ngủ rồi, còn dặn chị về phòng ngủ đi ”

Tiểu Hắc dùng con mắt kì lạ nhìn cô, mặc dù gọi cô là chị dâu nhưng thực lòng hắn không hề công nhận cô, hắn biết làm nghề này không lên tin tưởng ai cả nếu còn muốn sống nhưng hắn lại không thể bàn cãi được cô quá bản lĩnh leo lên giường đại ca của hắn còn mang thai con anh tiếng chị dâu này không muốn cũng phải gọi. Nói xong Tiểu Hắc liền đi về, sau khi khoá cửa cô liền vào phòng anh dưới ánh đèn ngủ mờ mờ , anh nằm trên giường cả cơ thể ướt đầm mồ hôi thấm thành một mảnh to trên giường khuôn mặt tái nhợt, ở eo được băng bó vô cùng cẩn thận giống như người làm việc này từ thuở thực đến cao siêu luôn vậy. Trên kệ đầu giường còn có con dao nhỏ và một viên đạn và rất nhiều bông băng máu la lết dưới sàn nhà

* ” Dương Phong ruốc cuộc anh là ai ”

Giọng cô nhẹ nhàng vang lên, không gian trở lại sự tĩnh lặng như lúc ban đầu không biết người trên giường đã ngủ hay chỉ giả ngủ mà không phát ra bất kì tiếng động nào.

13. Chương 13: Tôi Sẽ Bảo Vệ Mẹ Con Em

Sáng hôm sau ngay khi tỉnh dậy anh cảm thấy có đôi tay nhỏ đang nắm tay mình liền chau mày nhìn sang thấy cô đang ngồi trên đất gối đầu lên tay mình ngủ gục không lẽ cô ở đây suốt đêm qua liền chau mày khó chịu, sao chẳng chịu nghe lời, hôm qua anh bảo vào phòng anh là muốn cô không phải nhìn thấy máu giờ thì tốt rồi cái không cần nhìn cũng đã nhìn luôn rồi.

* “Ư”

* “Dậy rồi hả ”

* “Anh tỉnh rồi sao, tốt quá đêm qua bỗng nhiên anh bị sốt làm em lo chết đi được ” cô vừa nói vừa ngồi lên giường dùng trán mình chạm vào trán anh khiến mặt ai kia đỏ bừng lên

* “Vẫn hơi sốt làm sao bây giờ hay chúng ta đến bệnh viện nha” cô lo lắng nhìn anh

* “Không được ”

* “Tại sao, lẽ ra anh lên đến thẳng bệnh viện từ đêm qua ” cô nhìn anh mắt đỏ ngầu giống như vừa khóc xong

* “Đây là chuyện thế giới ngầm..... Vời lại nếu bác sĩ hỏi chồng em trúng đạn chẳng lẽ em bảo chồng em cầm súng đi bắn người ta nhưng bị người ta bắn lại sao ” anh đưa tay sờ đô mắt sưng của cô đau lòng nói đùa mong rằng cô thoải mái hơn

* “Ư hu hu hu ư..... Nhưng mà ” nước mắt cô tràn ra rơi vào tay anh

* “Nhìn thấy rồi đúng không ”

* “.....” Cô nhìn anh gật đầu, anh vươn tay nắm lấy cổ cô lôi cô nằm xuống ngực mình

* ” tôi sẽ bảo vệ mẹ con em, xong lần này tôi sẽ trở về làm một cảnh sát bình thường, em sẽ không cần phải lo lắng cho tôi nữa nên hãy đợi tôi được không ”

* “.....” Cô trong lòng anh vẫn không ngừng khóc gật đầu

* ” đừng lo điệp vụ được huấn luyện khắt nghiệt hơn cảnh sát rất nhiều, vời lại tôi làm chuyện này đã bốn năm rồi, nếu không phải sự cố là em tôi nhất định sẽ không về hưu sớm đâu ”

Anh vỗ về cô một lúc thì cô không khóc nữa ngược lên nhìn anh

* ” em lấy cháo cho anh nha ”

* “Ukm ”

Ra khỏi phòng anh cô đi vào bếp lấy nồi ủ đặt lên bếp mà từ đêm qua cô nấu đun sôi lại rồi múc ra bát

* ” anh ngồi dậy được không”

* “Đút cho tôi đi,a”

Cô liền phì cười trước hành động của anh, nhẹ nhàng bón cho anh nhưng trong lòng lại vô cùng rối loạn

14. Chương 14: Cô Ấy Là Vợ Tao

Thiên Bình vắc bụng bầu 9 tháng của mình đi ra khỏi bệnh viện, mang thai rõ ràng là vô cùng vất vả nhưng sao cô lại thấy hạnh phúc vừa rồi bác sĩ còn nói đứa bé trong bụng cô vô cùng khoẻ mạnh khiến cô càng cảm thấy niềm vui sướng này, chỉ nghĩ đến chuyện mấy ngày nữa là đón chào đứa bé là cô đã không thể ngừng vui sướng được.

Có lẽ gần đến ngày sinh lên Dương Phong gần như là ở nhà với cô chỉ tiếc một điều là hôm nay đi khám mà anh lại bị gọi đi gấp thực sự cô rất muốn cùng anh đi siêu âm vậy mà. Thiên Bình tiếc nỗi thở dài thôi vậy để vài ngày nữa cùng anh đi vậy thì bỗng nhiên có một chiếc khăn bịt mũi cô lại, một hương lạ khiến cả cơ thể của cô chìm vào giấc ngủ

Lúc cô tỉnh lại thấy mình đang bị trói ngồi trên một chiếc ghế tay chân đều bị trói miệng bị buộc một chiếc khăn tại một nhà khó cũ. Cách cô không xa một lão già bụng phệ miệng ngậm điếu xì gà tay ôm một cô gái trẻ ăn mặc vô cùng sex đẳng sau lão có có khoảng 40-50 tên mặt áo đen trên người được trang bị vũ khí và vài tên trên tay cầm khẩu súng lục liên tục đi qua lại trong nhà kho, thấy cô đã tỉnh lão liền ôm lấy cô gái đó đó đến chỗ cô

* ” đúng không đến lỗi nào, khẩu vị thằng cha này cũng được đấy chứ ”

* “Đại ca, bây giờ chúng ta làm gì ” một tên đàn em lên tiếng

* “Sử lí thằng chó Mạc trước,xong việc thì nó thuộc về chúng mày,đã thử với gái có bầu bao giờ chưa kích thích lắm ” giọng hần ồn ồn khoái chí

* “Cám ơn đại ca ” tên đàn em kia nhìn cô có vẻ không vừa lòng lắm những vẫn nịnh lão lấy lòng

Lão quay lại ghé ngồi nhận một điện thoại từ tay đàn em khác của mình, lập tức điện thoại vang lên

* “Alo ” giọng nói trong điện thoại vô cùng lạnh lùng của anh vang

* “3 giờ chiều nay tại nhà kho cũ một mình, nếu muốn gặp vợ mày ”

* “Mày muốn cái ”

* “Mạng chó của mày ”

Sau đó lão liền tắt máy nhìn về phía cô giống như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô. Cả cơ thể bắt đầu run lên vì sợ, lập tức mọi dây thần kinh trên người cô không tự chủ mà căng ra hết cỡ, trong lòng không ngừng gào hét Dương Phong đừng đến, nhất định đừng đến, không được đến

Tại thời điểm đó ở phía bên anh

Sau khi nhận được điện thoại trên mặt anh trở lên đen xì khó tả, chiếc điện thoại trong tay anh liền bị nén vào tường vỡ tan thành từng mảnh

* “Mẹ nó chứ ”

* “Anh giờ tính sao ” giọng Tiểu Hắc vang lên

* “Còn sao nữa chuẩn bị xe”

* “Anh đi một mình sao không được, lần này nhất định lão ta đã biết thân phận của anh sẽ không để anh sống ”

* “.....”

* ” vì một con đàn bà như vậy không có.....” Chưa kịp nói hết câu Tiểu Hắc liền nhận một cú đấm vào mặt lão đảo ngã xuống đất

* ” Cô Ấy Là Vợ Của Tao ”

Anh nhìn Tiểu Hắc ngã trên mặt đất miệng chảy máu nhắm mạnh một từng, cả đời Tiểu Hắc nhất định không ngờ rằng mình bị anh đánh lại càng không thể tin rằng anh vì một con đàn bà mà bỏ bao nhiêu công sức 4 năm nằm vùng của mình.

15. Chương 15: Vì Em Là Vợ Của Tôi

3 giờ chiều tại nhà kho cũ

Một mình Dương Phong bước vào bên trong tiến về phía lão già phía trước mấy tên cầm súng lục cũng chia súng về phía anh từng bước đi theo anh

* “Tha cô ấy ra đi ”

* “Mày nghĩ mày là ai mà bảo tao thả là phải thả ”

* “Mày chỉ cần tao ”

* “Đúng, nhưng tao cũng không có nói thả người ”

* “Lão khốn ”

Anh vừa dứt lời thì mấy tên trên cầm súng lục liền xoay ngược lại súng đánh liên hồi vào người anh, cách đó không xa Thiên Bình ngồi trên ghế nước mắt liền trào ra liên tục lắc đầu khiếm khấn bịt miệng bị tịt ra

* “Dương Phong.....đừng đánh nữa.....xin các người đừng có đánh nữa.....ư.....Dương Phong.....đừng có đánh mà.....hu hu hu hu.....đừng có đánh nữa xin các người đừng có đánh ”

Cơ thể anh đầy máu nằm trên đất mắt vẫn hướng về phía cô, bỗng nhiên lão quay lại nhìn khuôn mặt đầy nước mắt đau khổ của cô liền ra lệnh cho đàn em của mình thả cô ra, đúng như dự tính của lão ngay khi được thả cô lập tức chạy lao về phía anh, đẩy ngã một tên để chạy lấy ôm lấy cổ anh

* “Dương Phong.....hu hu hu hu.....Dương Phong.....sao anh lại đến..... đồ điên.....nhà anh sao lại đến đây.....”

Thấy hành động của cô bỗng chấp bộn chúng ngừng lại trong giây lát nhưng rồi vẫn tiến tục dùng súng đánh vào cả cô và người anh, anh vòng tay ôm chặt lấy người cô vào lòng dùng hết cả cơ thể che cho cô ở bên dưới người mình, máu từ từ miệng anh chảy xuống khuôn mặt cô, còn cô thì chẳng thể làm được gì ngoài ôm lấy cổ anh khóc

* “Dừng lại, ” giọng lão vang ngay lập tức bọn chúng đều dừng tay

Nhìn hai cơ thể ôm nhau trên sàn nhà đầy máu trong mắt lão lại chẳng chút cảm xúc nào đang nhìn hai con sâu bộ, lão ta đứng dậy cầm lấy một khẩu súng hướng về phía hai người cất giọng nói

* ” Dương Phong, nể tình mày theo tao 4 năm nay tao cho gia đình ba người bọn mày cùng đi châu diêm vương , tao đếm từ một đến năm có gì chẳng chối thì mau mà nói đi ”1”

* “Vì em là..... vợ của tôi ” anh cúi xuống thì thầm vào tai cô “2”

* “3”

* “Nhắm.....mắt....lại ”4” cô nghe theo lời anh liền nhắm mắt lại ôm chặt lấy cổ anh, không sao chỉ cần ở bên cạnh anh thì địa ngục hay trần gian đều như nhau cả thôi

* “5”

“Đoàng,Đoàng,Đoàng,Đoàng,Đoàng” một đàn tiếng súng vang

16. Chương 16: Thăng Chức

Không gian của nhà kho tràn ngập toàn mùi thuốc súng

* “Còn muốn giả chết đến bao giờ nữa ” một giọng nói lạ vang

* “Mẹ kiếp, mày đến muộn”

*.” Đâu có tại ông anh diễn cảnh anh dùng cứu mỹ nhân đạt qua em đây nào dám phá đám ”

Cô nằm trong lòng anh vừa nghe giọng anh liền mở ra nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của anh đang mắng chửi người khác, thấy cô mở mắt ra anh lập tức lấy lại vẻ hiền hoà nhìn cô cúi xuống ôm lấy cô vào lòng vô lương cho cô

* ” Ổn rồi, mọi chuyện ổn rồi ”

* “Dương.....Phong.....”

* “Được rồi đừng khóc nữa tôi đưa em về nhà nha ngoan”

Hà Trí Cao nhìn hành động vừa rồi liền há hốc mồm, trời đây là Mạc Dương Phong thuyền thoại đây sao, ruốc cuộc thăng trời đánh này uống phải thuốc nổ gì thế này vì một người phụ nữ mà nó huy động nửa quân đột kích đến đây để bắt mười mấy tên buôn ma túy và vũ khí phá hỏng kế hoạch 4 năm trời mà giờ còn thản nhiên ngồi vỗ về một người phụ nữ

Bồng nhiên bụng cô truyền đến một cơn đau ,cô nắm chặt lấy áo anh hét lên

* “Ahhhhh”

* “Sao vậy, em đau ở đâu ”

* “Bụng.....ahhhhh.....đau quá ” Ngay sau đó có một dòng máu chảy ra giữa hai chân cô

* “Hình.....như sắp.....sinh rồi ” Hà Trí Cao áp úp

Anh lập tức bế cô chạy thẳng về phía một chiếc xe cảnh sát bên ngoài rồi lao đến bệnh viện, ở đây là ngoại ô lên phải mất ít nhất 20 phút chạy đường dài may là xe cảnh sát lên được nhường đường. Trước khi vào phòng đẻ cô nắm chặt lấy tay anh

* ” Nỡ có chuyện..... gì nhất định anh phải chọn..... con ”

vì người mà nguyện bỏ tất cả

Mấy ngày sau, tại trụ sở cấp cao trung ương, Mạc Dương Phong mặc bộ quân phục đứng nghiêm trước bàn làm việc của Trọng Quan Tính. Trọng Quan Tính khó hiểu nhìn Mạc Dương Phong trước mặt nhìn rồi nhìn đơn xin rút quân trên tay mình. Mặc dù kế hoạch lần này có chút rắc rối về cuối nhưng ông không thể phủ nhận công lao của Mạc Dương Phong lần này, ngay sau khi gây láo loạn một ngày Mạc Dương Phong liền dẫn người đột kích luôn vào hang ổ kia bắt gọn tất cả kẻ cầm đầu rút ngắn thời gian nửa kế hoạch khiến ông vô cùng hài lòng nhưng không hiểu sao sau khi lập công lớn này Mạc Dương Phong không tiếp tục thành tựu của mình mà muốn rút quân quay về phòng trọng án giải quyết mấy vụ trộm gà bắt chó

* ” Mạc Dương Phong cậu là một nhân tài, tôi không hiểu sao cậu lại muốn rút quân ”

* ” Tôi mới được thăng chức làm ba ”

Trọng Quan Tính liền tròn to mắt nhìn Mạc Dương Phong dùng tay bóp trán mình, cuối cùng bắt lực ký một chữ, trong cái nghề trắng đen không phân biệt rõ ràng này không những từ bỏ gia đình, bạn bè, mà ngay cả bản thân trước đây là ai cũng phải từ bỏ luôn để bản thân không có bất kỳ vướng mắc nào, một khi đã có vướng mắc nhất định phải loại trừ ông đâu có lí do gì để giữa Mạc Dương Phong đúng là nhân tài khó giữ.

Ngoài hàng lang Dương Phong vô tình đi qua Hà Trí Cao

* ” vì một người mà bỏ đi tâm huyết cả cuộc đời có đáng không ” Hà Trí Cao dừng bước nhưng không quay người lại

* “Vì một người mà nguyện bỏ tất cả, hướng chỉ chỉ là một sở thích ”

17. Chương 17: Tất Cả Là Tại Anh

3 năm sau

* “Không, Dương Phong ”

* “Tôi sẽ nhanh thôi ”

* “Em đang ngủ mà ”

* ” Tôi biết em không cần dậy ”

* “Ừ.....ừ.....ừ.....ahhhh.....”

* “Em yêu anh ”

* “Tôi cũng yêu em ”

2 tháng sau

* “Ahh ” tiếng hét của Thiên Bình từ phòng vệ sinh vọng ra

* “Sao vậy ” nghe thấy tiếng hét Dương Phong từ ngoài chạy thẳng vào nhà vệ sinh

* “Anh xem đi tất cả là tại anh đó, em không biết đâu ” cô mặc bộ váy ngủ thoải mái đứng trong nhà vệ sinh chiếc que thử thai hai vạch đỏ chót về hướng anh

Anh ngây ngốc một lúc đi đến chỗ cô kéo cô vào lòng cúi xuống hôn lấy đôi môi mỏng của cô, khiến cô mặt mày đỏ ửng tai ngượng lên nhìn anh oán hận

* “Được rồi là tại tôi, tất cả là tại tôi ” thấy cô chưa hết giận

Anh cúi xuống ôm lấy đùi cô bế lên xoay mấy vòng

* “Ahhhhhh, anh làm gì vậy mau bỏ em xuống ”

Anh dừng lại nhìn cô rồi chu mỏ mình ra “chụt....chụt ” cô liền phì cười nhe cùi xuống đặt lên môi anh một cái “chụt ”. Anh bế cô đặt ra giường chống hai tay lên đệm trán mình chạm vào trán cô

* ” thích không ”

* “.....”mặt cô liền đỏ như trái cà chua chín mọng,cái này còn hỏi sao đương nhiên là thích rồi

* “Lại phải làm công công thêm một năm nữa sao ” anh bắt măn kêu

* ” hôm đó đã bảo không rồi mà ”

* “Nhưng mà lên rồi thì đâu còn quyền quyết định ở tôi nữa”

Đúng lúc này cánh cửa phòng ngủ được bàn tay nhỏ nhỏ đẩy cửa ra, vừa thấy bánh bao trong mắt hai người hiện rõ yêu thương, anh đi đến bế bánh bao nhỏ đang ôm chú gấu vẫn còn mơ màng đang tìm mẹ lên rồi đặt vào lòng cô. Bánh bao thấy được ngồi lòng mẹ lấy bàn tay mũm mĩm của mình bán lấy áo mẹ. Cô cúi xuống cọ cọ má mình và má phúng phính của bánh bao nhỏ

* “Bánh bao nhỏ của mẹ,mẹ thương con chết đi được”

* “Con cũng yêu mẹ ” bánh bao nhỏ quay sang hôn lá cô một cái

* ” Bánh bao nhỏ à con có muốn được làm anh ”

Bánh bao nhỏ ngây ngốc mình cô không biết cu cậu có hiểu gì không mà gât đầu như búa bổ rồi úp mặt vào lòng cô

Váy Cưới

Giữa cái nắng dịu dàng của chiều mùa xuân, thiên Bình dừng bước trước một cửa hàng váy cưới trung tâm mua sắm gần nhà, ở vời anh 4 năm nay cô chưa từng một lần đề cập đến chuyện cùng anh ra toàn án nhân dân cũng không đến chuyện tổ chức gì cả nhưng là phụ nữ ai chẳng muốn một lần mặc chiếc váy trắng tinh tế này cùng người mình yêu bước vào lễ đường được bao nhiêu người chúc phúc cơ chứ. Bỗng nhiên một đôi tay to ôm lấy cô vào lòng thì thắm vào tai cô

* ” thích không, đợi em sinh con xong chúng ta sẽ làm đám cưới ”

* ” sao anh lại ở đây ”

* “Tôi đi tuần ”

Anh cúi xuống hôn lấy đôi cô ngay giữa phố liền bị cô đẩy ra

* ” anh làm gì vậy đang ở giữa phố đó ” cô quay sang hai bên liền nhìn thấy mấy người mặc cảnh phục cách đó không xa có lẽ là đồng nghiệp của anh

* ” Hôn vợ thôi mà ”

* ” ai nói sẽ lấy anh chứ đồ đáng ghét ”

Cô đánh nhẹ vào vai anh rồi xấu hổ bỏ đi, để anh đứng cười ngây ngốc giữa phố

Tối hôm đó vừa bước chân vào nhà anh đã thấy hai mẹ con nằm ngủ trên trên ghế, cu cậu nằm trên bụng mẹ, đã mang bầu ba tháng rồi vẫn giữa thói quen thật là hết nói nổi mà , anh cúi xuống bế bánh bao nhỏ vào phòng ngủ rồi quay lại bế cô thì thấy trên bàn trà phòng khách một tập giấy vẽ. Nhìn hình vẽ trên tập giấy bỗng chốc cảm thấy vui vẻ lạ thường không ngờ cô lại có sở thích này,liền lấy máy ra chụp một bức rồi mời ôm cô vào phòng ngủ

18. Chương 18: Anh Biết Từ Bao Giờ

Thiên Bình nhìn bụng bầu 5 tháng của mình thờ dài không ngờ nhái mất một cái mà bụng cô đã nhô lên rồi. Cuộc sống này thực sự đã quá sự mong đợi của cô giờ ngoài anh ra cô còn bánh bao và tiểu thiên thần bành su này, dường như nó hạnh phúc đến nỗi cô đã quên mất mình là ai nhưng càng hạnh phúc cô lại càng sợ một ngày đó anh biết sự thật liệu có còn thương cô yêu chiều cô nữa không

Tiếng chuông điện thoại vang cắt đứt dòng suy nghĩ trong cô, cầm chiếc điện thoại lên khiến cô ngây người suốt cuộc ngày này cũng đến rồi

* ” Alo ”

* “Tiểu Liễu, không lẽ em quên giao kèo giữa chúng ta ” một giọng nói quen thuộc phát ra từ điện khiến cô lạnh cả sống lưng

* ” tôi.....không.....làm..... được ”

* ” hạn cuối tối nay”

Sau đó điện thoại truyền đến một tiếng “tút.....tút ” khuôn mặt xinh xắn của cô lập tức trắng bệch nhìn bánh bao nhỏ đang ôm chú gấu nhỏ của mình , cả cơ thể liền toát hết mồ hôi nhưng cơ thể lại cảm vô cùng lạnh

Anh vừa bước vào nhà liền nhìn thấy khuôn mặt của cô lên đi tời gần ôm lấy cô

* ” có chuyện gì vậy ”

* “Không.....có gì ”” sao anh về sớm thế ”

* “Nhờ mẹ con em chứ sao nữa ” anh hôn nhẹ lên má cô

trong phòng ngủ

Khi thấy người bên cạnh mình đã thực sự chìm trong giấc ngủ, cô đưa tay sờ khuôn mặt của anh nước mắt tràn ra trong vô thức, đã bốn năm rồi cô sống trong sự bao dung và yêu chiều của anh nhưng giờ thì hết rồi mọi thứ đều kết thúc rồi, cô thực muốn sinh đứa bé trong bụng mình rồi cùng anh tiếp tục những ngày tháng yên bình nhưng trước đây, đối với cô đó là ngày tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời một giấc mơ hào huyền mà chân thực nhất. Cô lấy một con dao nhỏ giấu dưới gối của mình.Năm đó hẳn cứu cô một mạng giờ cô sẽ trả lại cho hẳn sau này bánh bao nhỏ phải nhờ anh chăm sóc vậy

* ” Ruốc cuộc thăng ngu nào cử một sát thủ ngốc như đến ám sát tôi ” giọng anh khàn khàn vang lên

Lập tức có một bàn tay to lớn nắm lấy tay cô hướng mũi dao vào tim anh cả cơ thể cô bị anh kéo áp sát vào người anh lúc này anh mờ từ từ mở mắt ra nhìn cô nó không còn chứa đựng sự dịu dàng yêu thương mà sự lạnh lùng giận dữ bất giác cả cơ thể cô run lên vì sợ hãi. Anh dùng lực nắm chặt tay cô cầm con dao ấn mạnh vào ngực mình lập tức một một dòng máu đỏ chảy dính vào áo anh

* ” không dừng mà.....mà.....anh làm.....mau buông tay ra đi.....Dương Phong buông.....ra.....dừng mà.....xin anh đấy ”

Thấy cô quá xúc động anh liền buông tay cô ra lấy con dao trong lòng bàn tay cô vắt sang một bên ôm cô vào lòng vỗ về

* ”Được rồi, tôi chưa thấy một sát thủ nào như em đó

* “.....”

* “Được rồi là tôi không tốt không lên đạo em ngoan nào ” anh dịu dàng vỗ về cô

* “.....” Cô hất tay anh ra quay người lại xoay lưng về phía anh cả người run lên mà khóc

Cô không phải sát thủ gì cả chỉ là được sai lên giường anh lấy lòng tin của anh rồi nhân cơ hội giết anh, đêm đầu tiên đó đúng là do người đó sắp xếp gần chỗ cô ở để cô cố ý đi qua đường để giết anh,cả nhà nghỉ đêm hôm đó cũng được sắp đặt từ trước tất cả là giả dối rồi hết. Anh vòng tay ôm lấy bụng bầu của cô từ

từ xoa cho cô thì lấp tức cô cầm cánh tay anh vắt ra cô không xứng đáng được nhận những yêu thương này, sự chăm sóc của anh, cô không xứng làm mẹ hai đứa con anh.

Anh dùng tay kéo mặt cô lại hút lấy những giọt nước mắt của cô

* ” Đừng có khóc nữa, không đánh đòn giờ ”

* “Anh biết từ khi nào ”

* “Từ khi em gặp lại em lúc em đang mang thai bánh bao 5 tháng ”

* ” vậy sao anh còn ”

* “Vì tôi yêu em, em là vợ tôi là mẹ con tôi chứ sao nữa” ” đừng lo tôi sẽ bảo vệ mẹ con em, việc của em chính là sinh cho tôi một công chúa bánh su để thương giống em là được ”

Anh kéo cô quay lại áp vào ngực mình vô về.

19. Chương 19: Hãy Để Tôi Đẩy Lùi Lỗi Sợ Trong Em

Từ đêm hôm đó cô luôn có chút tránh lé anh nếu không có gì quan trọng nhất định sẽ không ở chung một chỗ với anh, luôn trốn trong phòng bánh bao nhỏ đến lúc khăng định anh đã ngủ mới chịu về phòng ngủ làm anh có cảm giác mình vừa làm một chuyện tà trời vậy.

Nhẹ nhàng bước vào phòng thấy anh đã ngủ mới khiến cô cảm thấy nhẹ nhàng một chút thật không ngờ vừa treo lên giường cô liền bị ai đó kéo vào lòng

* ” bắt được em rồi nha tiểu bạch thỏ ”

* ” anh chưa ngủ sao ”

* ” em nghĩ tôi có thể ngủ trong lúc em tha lời công chúa nhỏ của tôi ở bên phòng đàn ông khác sao ”

* “.....” Phòng bành bao nhỏ mà cũng được gọi phòng người đàn ông khác từ bao giờ vậy

* ” nói, sao lại tránh tôi ”

* “Không có ”

* “Nói dối ” Anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, thấy cô không có ý định nói lên cũng không ép nữa “ngủ đi ”

Anh dịu dàng ôm lấy cô vào lòng nhắm mắt thả lỏng cả cơ thể nhẹ nhàng xoa cái bụng tròn tròn của cô. Cô đưa đôi mắt tròn to nhìn anh, có phải anh thực sự tin tưởng cô không nếu một ngày nào đó cô lại cầm dao đâm anh nữa thì sao chuyện này đến cô còn không thể tin chính mình vậy mà anh không hề cảnh giác với cô, thì ra cảm giác được ai đó tin tưởng lại là như thế này cảm thấy hạnh phúc tràn đầy trong lòng giống như khu vườn hoa đón những tia nắng ấm áp đầu tiên mùa xuân sau một đêm băng giá. Cô úp mặt vào ngực anh cọ cọ mấy cái thì cánh tay đang xoa bụng cô bật giác dừng một chút sau đó lại tiếp tục công việc của mình

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy thì không thấy anh đâu nữa chỉ thấy như thường lệ bánh bao nhỏ được bế đặt vào lòng cô đây là thói quen của cu cậu cứ 6 giờ sáng không cần biết ba mẹ dậy chưa cu cậu lại ôm chú gấu nhỏ mở màn mở cửa phòng hai người sau đó sẽ được ba bế lên đặt vào lòng mẹ mình cu cậu lại tiếp tục ngủ còn mặc kệ ba muốn làm gì thì làm. Cái này cũng không thể trách cu cậu được vì ba của cậu làm bên phòng phá án có lần đi điều tra đi sớm về muộn thỉnh thoảng cũng có lúc 2,3 tuần không về dù rất quý ba cũng vẫn có cảm giác xa cách khó tả.

8 giờ sáng, cô đang chuẩn bị cùng bánh bao nhỏ đến trường thì nhận được cuộc điện thoại của anh

* “Alo”

* “Em đang làm gì vậy ”

* ” chuẩn bị đưa bánh bao nhỏ đi học ”

* “Vậy em cầm cho tôi tập tài liệu trên bàn trà mang đến khách sạn Đình Đông luôn”

* “Vâng ”

Cô lấy tập tài liệu trên bàn rồi đưa cu cậu đến trường rồi bắt taxi đi đến khách sạn Đình Đông thì đã thấy anh đứng ngay ngoài khách sạn đợi mình

* “Đây là tài liệu của anh cần ”

* “Ukm”

Anh cầm lấy tập tài liệu tiện thể cầm lấy tay cô kéo vào khách sạn

* ” anh làm gì vậy ”

* ” tôi muốn em gặp một người ”

* “Ai ”

* “Đi rồi biết ”. “À nhắm mắt lại ”

Cô vừa nhắm mắt lại anh liền lấy một khăn đen bịt mắt cô lại

* ” anh làm gì vậy ”

* “Cứ đi theo tôi là được ”

Cô dựa vào cái ôm của anh đi theo từng bước chân mất khoảng một 15 phút thì anh bỏ khăn ra. Đây là một dãy hành lang dài được lát gạch trắng toàn bộ từ lối nhà cho đến tường và sàn vô cùng lạnh lẽo nơi mà mặt trời không thể nào chiếu tới được mà phải dùng đèn chiếu sáng. Anh cầm tay cô dịu dàng đi qua mấy phòng có vài người nhìn thấy anh liền nghiêm chỉnh làm động tác chào trong quân đội cũng không khó đoán lắm đây là tổng bộ quân mật của cảnh sát làm giám thiệp thể nào anh bịt mắt cô lại thật không ngờ ở ngay con phố ăn chơi lại chính là tổng bộ nha đúng là thật biết cách chọn địa điểm mà nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất ai có thể ngờ tổng bộ cảnh sát ở ngay dưới chân xã hội đen cơ chứ. Anh dừng lại tại một căn phòng gỗ cửa

* “Vào đi ” Giọng Hà Trí Cao từ trong vọng ra (ở đây hầu hết là giám điệp lên ăn nói chợ búa một chút nha)

* ” đây là tài liệu này cần ”Anh cùng cô bước vào phòng anh liền vất tập tài liệu lên bàn làm việc Hà Trí Cao, lúc này Hà Trí Cao mời dời mắt khỏi tài liệu chồng cao hơn núi của mình nhìn hai người trên có chút bất ngờ chuyển sang giận dữ

* “Mẹ mày ai cho mày mang người lạ vào đây”

* ” vợ tao, hậu quả tao chịu ý kiến gì” Anh không để ý sắc mặt Hà Trí Cao mà thản nhiên nói ” người đâu ”

* ” ở phòng tra khảo số 5 ”

Nhận được địa điểm anh tiếp tục ôm lấy eo cô rời khỏi phòng đi đến một hàng lang khác lần này anh trực tiếp mở cửa căn phòng, chỉ là một căn phòng chống có một tấm kính lớn , qua lớp kính cô nhìn thấy một người khiến cô bất giác sợ hãi lùi lại mấy bước chạm vào người anh

* “Đừng sợ chỉ có chúng ta nhìn thấy hắn thôi ”

* ” sao ông ta lại ở đây ”

* “Cái này còn hỏi sao, không phải vì cô mà hắn liều sống liều chết bắt về sao” Hà Trí Cao không biết từ đâu chui ra nói vọng vào rồi chuông mất tiêu

* “Dương.....Phong ”

* “Thiên Bình, hãy để tôi đẩy lùi nỗi sợ trong em, em sau này chỉ cần làm tốt bổn phận của Mẹ phụ nhận của tôi là được ”

Anh dịu dàng hôn lên trán cô

20. Chương 20: Hồ Yêu Tinh

9 giờ sáng chủ nhật Thiên Bình ôm bánh bao nhỏ ngồi trên ghế xem phim hoạt hình mà cu cậu thích nhất, Dương Phong mặc chiếc tạp dề từ trong bếp đi ra ngồi cạnh hai mẹ con nhẹ nhàng đặt tay lên bụng bầu 7 tháng của cô

* ” còn hai tháng nữa ” anh thờ dãi nhìn cô,

Chỉ cần nhớ đến chuyện ba năm trước cô sinh bánh bao nhỏ thực sự là muốn lấy cái mạng của anh mà, lần chỉ cầu cho cô sinh bánh su không có chuyện gì là đã cảm ơn trời phật rồi. Sống với anh lâu như vậy rồi đương nhiên nhìn mặt anh cô hiểu anh đang nghĩ liên chủ động hôn lên môi anh trong lúc cu cậu không để ý sau đó dựa vào ngực anh thờ đều đều. Bỗng nhiên có chuông cửa vang lên, anh đành đứng dậy mở cửa thì ngay lập tức bị nhận tràng lan đại hải

* ” Cái thằng bất hiếu, mẹ đã bảo con hôm nay 8 giờ phải đi xem mắt Hạ tiểu thư mà giờ này con vẫn ở nhà là thế nào hả, mày muốn cho cái nhà tuyệt tử tuyệt tôn thì mày mời vừa lòng phải ”

* ” Mẹ, sao mẹ lại tới đây ”

* “Tôi không tới đây chỉ sợ anh quên tôi là mẹ anh thôi ”

Bà vừa nói vừa đánh nhẹ vào người anh bước vào nhà liền ngẩng ra nhìn cô và bánh bao nhỏ cũng ngẩng ngồi trên ghế, mẹ của anh trời ơi là mẹ của anh sống với nhau 4 năm đừng nói là nhìn ngay cả nhắc tới anh cũng chưa bao giờ hé miệng. Không gian trở lên khó thở vô cùng , bà vừa bước vào nhà liền nhìn thấy người phụ nữ mang bầu khoảng 7,8 tháng bên cạnh còn có thằng bé con tầm 3,4 tuổi ngoài đôi mắt giống người đàn bà kia thì thằng bé thực sự là bản photo mini của con bà mà. Xem ra là bị lộ rồi mời đầu tính đợi cô sinh xong rồi mang ba mẹ con về nhà không ngờ lại bị lộ thế này, anh đi đến ghế cúi xuống ôm lấy bánh bao nhỏ rồi nắm lấy tay cô đi đến trước mặt mẹ mình

* ” Mẹ, đây là Liễu Thiên Bình vợ con, cô ấy có bầu 7 tháng rồi còn nữa đây là cháu trai của mẹ lên mẹ không cần lo bị tuyệt tử tuyệt tôn nữa ” anh vừa nói xong liền nhét thằng bé vào tay bà

* ” Thiên Bình, đây là mẹ tôi,em chào mẹ đi ”

* “Con chào mẹ”

* ” thật không dám nhận tiếng mẹ này ” lúc này bà mới lấy lại hồn của mình buồn thằng bé xuống

* ” mẹ ”

* “Mẹ cái gì có phải anh giỏi lắm rồi không, đừng nghĩ tôi cho đi làm thứ anh thích thì tôi không quản được anh nha ,anh lôi ra ở đâu hai mẹ con hồ ly rồi nói là con dâu tôi, tôi nói cho anh biết ngoài Hạ tiểu thư gia tôi không chấp nhận ai là con dâu tôi cả ” bà tức giận quát vào mặt anh rồi trừng mắt nhìn cô như tiểu hồ ly dám quyến rũ con trai bà

Cảm thấy cánh tay của cô trong lòng bàn tay mình có chút run nhẹ anh liền kéo cô ra phía sau mình để bảo vệ. Lúc này bà mới nhìn thấy trên người con trai mình đang mặc gì bất giác càng tức giận (mặc tạp dề)

* ” Cô Liễu, cháu tôi nhận còn cô xin lỗi không đủ tư cách tôi cho cô 500 triệu coi như trả công cô sinh cháu cho gia đình chúng tôi”

Nói xong bà lấy trong túi mình ra một tập sét ra viết con số vào xé ra đập lên tủ giấy ngay đó rồi xoay bỏ đi, trước kho đi bà để lại câu nói

* ” Tối mai mày về nhà nói chuyện ” nói rồi bà đi thẳng ngoài

Anh xoay lại nhìn cô, cô liền cúi mặt xuống đất khiến anh cảm thấy đau lòng ôm tiểu bạch thổ vừa bị mẹ anh dạy lên nổi nói không lên lời luôn, đúng là cái tính bá đạo mẹ truyền con lối mà

* ” Ngoan đừng sợ ngay mai tôi sẽ giải quyết ổn thỏa đừng lo ”

21. Chương 21: Sinh Non

Tối hôm qua theo như lời mẹ anh thì anh về nhà bố mẹ mình để cô và bánh bao nhỏ ở nhà nhưng không hiểu sao đêm qua anh không về, điện thoại cũng không gọi được khiến cô lo lắng cả đêm ngồi ngoài phòng khách đợi anh thức trắng một đêm. Đến sáng cô bị đánh thức bằng tiếng chuông cửa liền chạy ra mở là một chàng thanh niên trẻ nói có người giữ bưu phẩm cho cô sau đó rời đi. Cô nhìn bưu phẩm là một chiếc đĩa, thật là cô không hề có đặt hàng làm sao lại có bưu phẩm này được nhưng địa chỉ và tên người nhận rõ ràng là cô. Cuối cùng cô quyết định bật lên xem ngay lập tức màn hình hiện lên hai cơ thể trần trụi quấy lấy nhau phát ra âm thanh ái ngại mà thật tràm hơn người đàn ông trong video chính là người cô đợi suốt đêm qua không về, còn người con gái kia cũng chả xa lạ gì với cô là Hạ Thiên Lan em gái cùng cha khác mẹ của cô. Cánh cửa nhà mở ra, anh mệt mỏi bước vào nhà nhìn thấy cô đứng đứng trước tivi không nhưng thể trong tivi phát ra giọng nói khàn khàn của anh ” anh yêu em ”.

Cô quay về phía cánh cửa cả khuôn mặt sợ hãi nhìn anh đang tiến về phía mình mà run lên cầm chặt môi mình để bản thân không bật ra tiếng khóc khi anh vươn tay ra định kéo cô vào lòng thì

* ” không.....đừng.....đừng.....đệm vào tôi”

Cánh tay anh dừng lại giữa không trung đây là lần đầu tiên cô từ chối cái ôm của anh, cô tránh người anh rồi chạy vào phòng ngủ. Giờ cô rất mệt, rất khó thở, trái tim như bị một tảng đá đè nặng vô cùng đau đớn, cơ mình nằm trên giường cô thấy bụng mình truyền đến những cơn đau nhẹ. Cô không nhớ mình đã ngủ như thế nào, ngủ trong bao lâu chỉ nhớ rằng mình bị ánh đèn làm loá mắt lên mỗi tỉnh giấc, giọng của anh nhẹ nhàng vang bên tai cô

* ” Thiên Bìn.....vợ à em dậy ăn một chút đi”

* “Tôi không đói ” Cô không mở mắt xoay lưng về phía anh cảm thấy bụng mình truyền đến những cơn đau rõ ràng hơn

* ” em sao vậy, đau ở đâu ” nhìn sắc mặt trắng bạch của cô

Anh liền lật chăn trên người cô một dòng máu đỏ chảy từ hai chân của cô loan ra ga giường nhuộm một màu đỏ đáng sợ

22. Chương 22: Cường Hôn

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy cô đã thấy mình nằm trên giường bệnh cả cơ thể đau mỗi lúc này anh từ ngoài đi vào trên tay bế theo bánh bao nhỏ vào phòng của cô thì thấy cô tỉnh lại liền đi tới cạnh giường đặt bánh bao ngồi lên mép giường

* ” em tỉnh rồi, có thấy khó chịu ở đâu, đừng cử động em còn yếu lắm ” anh dùng tay vuốt mái tóc của cô dịu dàng nói

* “Con tôi”

* “Bánh Su không sao chỉ sinh non lên nằm trong lồng ấp thôi em đừng lo ”

Thấy cô thở dài anh định cúi xuống hôn lên trán cô một cái,thật không ngờ cô lại quay mặt đi chỗ khác không muốn nhận nụ hôn của anh

Dương Phong cầm cặp lồng cháo bước vào phòng liền chau mày nhìn trên giường không thấy bóng cô đâu. Để cặp lồng lên tủ giường anh thì thảng ra ngoài theo dãy hành lang đến phòng lồng ấp cho bé không ngoài dự tính cô đứng bên ngoài áp sát mặt mình vào tấm kính trong suốt để nhìn con, đã một tuần nay rồi chỉ cần không để ý đến là cô lại chạy ra đây nhìn bé su mãi không chịu về. Anh đi đến gần cô cởi áo khoác lên ngoài ra khoác lên người cô, lúc này cô mới giật mình nhìn anh

* ” em vẫn chưa khoẻ đâu đừng có chạy lung tung nữa, đi tôi đưa em về phòng ”

Anh ép cơ thể cô vào người mình kéo cô về phòng nghỉ ngơi, anh biết từ lúc sinh con bé đến giờ cô vẫn không được bế bé Su lên đương nhiên sẽ khó chịu trong lòng nhưng đâu thể làm được gì. Về đến phòng anh đặt cô lên giường rồi mới lấy cháo cho cô, từ hôm cô sinh bé đến nay cô không hề hỏi đến chuyện đêm đó, anh cũng không giải thích lên tình trạng hay người chảnh thể tốt lên, ngoài việc chăm sóc cô ra anh không muốn cô phải nghĩ nhiều đến chuyện đau lòng đó nữa

Sau một tháng ở bệnh viện cuối cùng cô cũng được bế bé Su về nhà, bé Su sinh thiếu tháng không chỉ con mà ngay cả mẹ cũng yếu lên thời gian này anh đều xin nghỉ phép ở nhà với ba mẹ con. Tối đó sau làm xong mọi việc anh vừa bước vào phòng ngủ của bánh bao nhỏ và bánh su thì thấy cô ngồi gục trên đất. Anh đi tới đặt lại chân cho bánh bao nhỏ nhìn bé Su ngủ ngon lành mới cúi xuống bế cô về phòng đặt lên giường.

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy trong lồng ngực của anh khó chịu đẩy nhẹ anh ra thì bị anh ôm chặt hơn

* ” Đừng có phá” anh mơ màng nói

* “Bỏ ra”

* “Không muốn ”

Cô ra sức đẩy anh ra nhưng không được,bỗng nhiên nhìn thấy trên ngón áp út của mình đeo một chiếc nhẫn nhỏ

* ” cái này ” giống như cái cô vẽ trên giấy sao anh biết được

* “Thích hông, tôi đã tự làm đó ”

Nói xong anh liền buông tay ở eo cô ra đưa ra trước mặt cô, trên tay áp út của anh là chiếc nhẫn như của cô chỉ là to hơn rõ ràng là một đôi. Cô đưa mắt nhìn anh trong lòng có chút rối bời thì cả cái bản mặt đẹp trai của cúi xuống hôn lấy đôi môi của cô.Kết thúc nụ hôn mặt của cô liền đỏ tiết tai anh thì thắm vào tai cô

* “Ngoài em ra sẽ không có ai đeo chiếc nhẫn độc nhất vô nhị này nữa đâu ”. ” lấy tôi nhé”

* “Nhẫn cầu hôn”

* “Ukm”

* “Ai lại.....cầu hôn.....trên giường như thế này đâu cơ chứ ”

* “Tôi đâu có cầu hôn....là cưỡng hôn mà” khuôn mặt đỏ của cô liên nổ “bùm ”một cái, cô liền quay lưng lại lấy chăn che mặt mình

* “Đồ đáng ghét ”

23. Chương 23: Đổ Oan

Ánh hoàng hôn cuối chiều chiếu căn phòng khách một người phụ nữ đứng tuổi ăn mặc sang trọng ngồi trên ghế sofa nhìn cô gái đứng trước mặt mình cúi gằm đầu xuống đất, bên cạnh bánh bao nhỏ tay cầm điện thoại của mẹ ôm chặt lấy chân cô

* ” xem ra tôi đã quá coi thường cô” tôi cho cô một tờ set trắng, cô buồn tha cho con trai tôi, tôi sẽ lo cho hai đứa con cô”

* “Con.....cháu không cần tiền”

* “Vậy cô cần gì muốn làm con dâu gia đình này nay sau cô cũng mặt dày thật ”

* ” cháu.....” Nước mắt cô tràn ra cô thực sự không biết bản thân mình cần gì hay muốn gì vì thứ cô muốn chỉ đơn giản là ở nhà với con cùng con đội anh đi làm về đó là thứ cô muốn một gia đình bốn người .

Cô cúi xuống ôm lấy bánh bao nhỏ đang run lên vì sợ thằng bé chưa bao giờ thấy ai lại to tiếng với mẹ cậu như vậy mà không để tay cậu chạm vào nút ghi âm điện thoại trong máy mẹ

Bà đưa mắt nhìn cô, một cô gái vô cùng bình thường, không học thức cao, không việc làm, sống với dì ở làng quê nhỏ cho dù có hiền lành thì sao có lương thiện thì sao vẫn không xứng tán với người con trai tài giỏi của bà

* ” Cô Liễu, coi như cô nể mặt già này mà tha cho con tôi, nó còn có tương lại không thể vì một đứa không ra gì như cô và hai cục nợ này được, cô cũng biết đấy nó đã lên giường với Hạ tiểu thư nó cũng phải chịu trách nhiệm này, nếu cô còn ở đây không phải làm khó nó sao ”

* ” vậy thì ai sẽ chịu trách nhiệm cho cuộc đời cháu, con của cháu ”

* “Tôi đã nói rồi cô cầm hai tờ set này rồi đi, hai đứa bé tôi sẽ tìm gia đình tốt cho chúng không phải lo cơm ăn.....”

* “Không.....không được..... Bác không nhận cháu cũng được nhưng chúng là cháu của bác sao bác có thể ” cả cơ thể cô run lên sợ hãi cô ôm chôn thằng bé vào lòng dùng tay che tai thằng bé, cô không biết cũng không hiểu gia đình anh quyền quý thế nào sao có thể làm những chuyện như vậy cô không muốn thằng bé nghe thấy những lời nói cay độc đó

* “Cô đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt chỉ sợ lúc đấy đến một đồng cô cũng không được nhận đâu tốt nhất làm người lên khôn ngoan một chút ”

Thấy cô không có phản ứng gì,xem ra bà lên giải quyết một lần cho xong bà nhìn đồng hồ đã năm giờ chiều rồi xem ra thằng con bà sắp đi làm về

* “Có phải cô không buồn tha cho con trai tôi đúng không,vậy tôi chết cho cô coi ” bà liếc lấy con dao gọt hoa quả trên bàn trà

Thấy hành động bà cô liền lao tới lấy lại con dao tay bà hai người đang giằng co nhau thì anh mở cửa bước vào, cô quay lại nhìn anh bà nhân cơ hội đó đâm con dao vào đùi của mình

* “Ahhhhhh, cô.....cô ” bà hét lên đau đớn nhìn về phía cô

Cô sợ hãi rút tay lại, anh từ cửa xông vào nhà nhìn con dao gọt hoa quả trên đùi mẹ mình cả khuôn mặt tái đi bế bà chạy vào bệnh viện để lại cô đứng trong phòng.Cô thực sự không biết gì cũng không có làm gì tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này.

Trước cửa phòn cấp cứu, một mình anh ngồi trên ghế chờ, sáng hôm nay anh nhận được cuộc điện thoại mẹ mình nói rằng chiều bà sẽ qua nhà nói chuyện với anh và cô bảo anh sớm thật không ngờ vừa bước chân vào nhà đã thấy cảnh cô cầm dao đâm mẹ anh ruốc cuộc cô đang muốn cái gì, chẳng lẽ anh chưa đủ tốt chưa đủ để cô thấy an toàn sao.

Tác giả bị ôm truyện xin ngừng một thời gian nha

24. Chương 24: Sẽ Không Bước Vào Mạc Gia

Khi anh bế bà đi cô cũng tỉnh đuối theo nhưng Bánh Bao lại giữa cô lại đứng lúc đó Bánh Su cũng bị tiếng hét của bà là giật mình tỉnh giấc lên cô đành đỡ hai bé mà ở nhà đợi.

Tại bệnh viện

Sau khi cấp cứu xong bà nằm trên giường bệnh nhìn anh nhẹ nhàng nói

* ” giờ thì con nhìn thấy rõ chưa, mẹ chỉ có mời đến nói với cô ta chuyện cái đĩa lần trước là do mẹ sai, mẹ bắt con lên giường với Hà Thiên Lan chỉ mong cô ta không để ý bỏ qua ấy vậy mà cô ta nổi khùng lên cầm dao đâm mẹ may mà con về kịp nếu không biết cô ta muốn làm gì nữa ”

* “Mẹ cô ấy không phải người như vậy ”

* “Con còn nói hộ cô ta có phải con muốn ta tức chết không hả”” dù sao con cũng đã lên giường với con gái nhà Hà rồi người ta lần con gái nhà lành con vẫn phải chịu trách, con cái con hồ yêu tinh đó mẹ không bao giờ chấp nhận nó ”

Anh nhìn bà nằm trên giường rồi nhìn vết thương ở chân bà trong lòng rối rời, cứ nghĩ mọi chuyện đã giải quyết xong thật không ngờ đến phút cuối lại xảy ra việc này.. Lúc này bố anh từ ngoài đi vào nhìn thấy hai mẹ con đang căng thẳng chưa kịp nói gì thì anh đã tránh người đi ra bên ngoài.

10 giờ tối cô ngồi trong phòng khách đợi anh từ lúc anh đưa bà đi vẫn chưa về nhà nhà. Thấy lo lắng trong người cô thay quần áo cầm túi đi ra ngoài thì bánh bao từ phòng ngủ đi ra nắm lấy chân cô

* ” Bánh Bao, sao giờ này con còn thức mau vào ngủ đi ”

* “Mẹ đi đâu vậy, có phải mẹ không cần bánh bao nữa không ”thằng bé mếu máo nói

* ” Bánh Bao gốc sao mẹ lại không cần con nữa chứ mẹ chỉ đi tìm ba thôi ” cô dịu dàng xoa đầu thằng bé

Thằng bé đưa đôi mắt động nước của mình nhìn cô có vẻ không tin, nhưng lời nói vô tình chiều này hằng khiến một đứa bé 3 tuổi này bỗng nhiên sợ mẹ mình biến mất. Cô đành để túi lên tủ giấy ngoài cửa rồi bế thằng bé đi vào ngồi trên sofa phòng khách lấy điện thoại ra gọi cho anh, máy đổ chuông rất lâu mà không ai nghe máy cả khiến cô càng lo lắng lại không thể bỏ bánh bao ở nhà được. 11 giờ bánh bao cứ nắm chặt lấy tay cô không buồn gối đầu lên đùi cô mơ màng chìm vào giấc thì tiếng mở cửa “rầm” một cái khiến thằng bé và cô giật mình tỉnh giấc. Anh đứng ngoài cửa quần áo xộc xệch trên người toàn mùi rượu và nước hoa vô cùng khó chịu say đến nỗi không biết trời đất đầu nữa, cô liền chạy ra đỡ anh đi vào ngồi trên ghế thì bị anh hất ra ngã xuống đất, anh nhìn cô bằng nửa con mắt, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chút bất ngờ đôi mắt hơi sưng có lẽ do khóc làm anh thật lực cười. Anh lấy hai tấm khăn ướt lau mặt lên bàn uống trà

* ” cầm lấy rồi đi đi ” giọng nói của anh mang chút lạnh lùng và nhẫn tâm, từ lúc quen nhau đến giờ cho dù cô có làm gì sai anh cũng chưa bao giờ dùng giọng điệu này với cô

* “Dương Phong, anh phải tin em, em thực sự không có làm gì mẹ anh cả,là do bà tự cầm dao em chỉ muốn lấy con dao để bà không là thương mình thôi ” cô ngồi dậy nắm lấy đùi anh nói nước mắt tràn ra

* ” vẫn chưa đủ sao ” anh hất tay cô lấy thêm một tấm khăn và tờ sét 500 triệu vất tiếp lên bàn ” chỗ tiền này đủ cho cô sống một đời không lo nghĩ rồi,giờ thì cầm lấy và cút đi ”

Cô ngồi trên đất nhìn nhưng thứ trên bàn khiến trái tim đau đơn,mẹ anh có thể lấy tiền sỉ nhục cô, nói cô tham danh vọng, tham tiền bạc của gia đình anh nhưng cô không ngờ anh cũng dùng chúng để sỉ nhục cô, người đàn ông cô đáng liêu một lần trong đời để mong rằng đàn ông trên đời này ít ra còn có anh đáng tin cậy để trao cả đời. Cô cảm thấy thật buồn cười vô cùng buồn cười sự ngu ngốc của bản thân mình

* ” không cần, Dương Phong anh hãy nhớ rằng ngày hôm nay chính anh đã đuối tôi đi, tôi Liễu Thiên Bình sẽ vĩnh viễn không bao giờ bước vào Mạc gia các người dù chỉ là một ” cô đứng dậy thẳng lưng tuyên bố

Anh đưa mắt nhìn vào đôi mắt cô trong đó có một ngọn lửa đỏ đang thiêu đốt cái thứ gọi là tình yêu, sự yếu đuối trong cơ thể người con gái trước mặt anh. Cảm giác cả không gian tối đem lại trước mặt họ là cánh cửa đang dần đóng lại cả cơ thể anh bỗng nhiên cảm mất mát

* ” Mẹ.....mẹ.....” Giọng Bánh Bao nhỏ mếu mào gọi cô

Nhưng cô vẫn lạnh lùng quay người bước ra khỏi cửa nhà thằng bé thấy vậy liền ôm máy điện thoại đang nghịch của cô chạy những bước nhỏ bé của mình đuổi theo cô nhưng không may chưa được mấy bước liền ngã bịch một phát trên mặt đất ào khóc. Không biết thằng bé vừa nghịch vào đâu mà chiếc máy trong tay cậu phát ra đoạn ghi âm buổi chiều ” xem ra tôi đã quá coi thường cô”” tôi cho cô một tờ set trắng, cô buồn tha cho con trai tôi, tôi sẽ lo cho hai đứa con cô “,”Con.....cháu không cần tiền“,”Vậy cô cần gì muốn làm con dâu gia đình này nay sau cô cũng mặt dày thật”..... Sau đó tai anh ù đi không nghe được bất cứ thứ gì nữa, cả cơ thể đóng băng trái tim thất lại đau đơn nước mắt ở khóe mi tràn ra không biết bao nhiêu rượu anh uống tối nay chạy đi đâu hết mà bản thân anh giờ tỉnh hơn lúc nào hết, thì ra là vậy thì ra đây mới là sự thật.sao.

25. Chương 25: Thì Ra Chẳng Biết Cá Gì Cả

Ngay sau đó, anh liền đuổi theo cô nhưng lại không kịp, lúc chạy xuống nhà đã không thấy bóng dáng của cô đâu nữa chỉ còn con đường vắng không một bóng người được chiếu sáng bằng những ánh đèn vàng nhưng lại vô cùng quẩn hui. Anh chạy dọc theo con đường đến quán trường lớn trung tâm mua sắm lúc này tất cả cửa hàng đã đóng cửa chỉ còn mấy quán ăn đêm vắng khách. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy mất mát vô tận lo lắng vô hình đè nặng lên trái tim mình như vậy. Giờ phút này bỗng nhiên anh nhận ra mình thật thất bại, anh luôn miệng nói sẽ bảo vệ mẹ con cô, nhưng chưa bao giờ nói sẽ khiến cô hạnh phúc cả đời.

Anh có thể biết được thân thế thật của cô, tìm được người sai cô, người di của cô ở đâu nhưng mà tất cả thì sao chứ anh đâu có biết cô thích gì, muốn gì, có bạn bè gì không, nhưng không vui cô làm gì hay ở đâu, hay là ít ra trong lúc này cô có thể đi đâu tất cả đều không biết,thời gian 4 năm qua cuộc đời anh đã làm gì không phải chỉ điên cuồng làm việc rồi mang tiền về cho cô hay sao rồi nói những lời yêu thương chống đỡ mà không hề biết cô có yêu anh không hay chỉ đơn giản hai đứa bé mới ở bên cạnh anh mà thôi

Anh về nhà là lúc 2 giờ sáng ôm hi vọng cô sẽ vì hai đứa bé mà quay về nhà nhưng khi bước vào nhà cả căn nhà đều tối tăm một mình bánh bao nhỏ vẫn ôm chiếc điện thoại của mẹ ngồi trong góc phòng, chiếc điện thoại không ngừng phát ra tiếng nói cay độc của mẹ và tiếng khóc xé lòng của cô sự phản kháng bất lực của cô thì lúc đó anh đang ở đâu, đang làm gì

Anh cúi xuống ôm lấy cơ thể nhỏ bé bánh bao vào lòng

* ” không sao, không sao,đâu mẹ chỉ giận ba một chút thôi mẹ sẽ về với ba cha con mình mà ” thực lòng mà nói không biết anh đang an ủi chính mình hay thằng bé vì cơ thể anh cũng đang run lên vì sợ hãi

Bánh Bao nhỏ trong lòng anh không nói gì cả chỉ ôm chặt thứ duy nhất của mẹ trong lòng những cậu nói trong điện thoại đã ăn sâu vào trong lòng đứng bé cùng với bóng lưng của mẹ khuất dần biến mất.

Nói qua về gia đình Liễu Thiên Bình

Liễn Hoàng Hoa (mẹ của Liễu Thiên Bình) vì gia đình khó khăn mà từ bé đi làm con nuôi cho gia đình họ Liễu. Vợ chồng ông bà Liễu vì không sinh được con lên hết mực yêu thương Liễu Hoàng Hoa. Sau này ông Liễu gả Liễu Hoàng Hoa cho Hà Trí Văn (bố của Liễu Thiên Bình) với một điều khoảng sau này đứa con đầu lòng hai người sẽ mang họ Liễu dù trai hai gái thì Hà Trí Văn sẽ được 10 % cổ phần của Liễu thi. Lấy nhau được 1 năm thì Liễu Hoàng Hoa sinh con gái là Liễu Thiên Bình. Năm Thiên Bình được 5 tuổi thì vợ chồng ông bà Liễu qua đời đã để lại cổ phần cho con gái là Liễu Hoàng Hoa 30%,con rể là 10% và căn biệt thự của Liễu gia đứng tên Liễu Thiên Bình. Đến khi Thiên Bình được 10 tuổi thì Liễu Hoàng Hoa biết được chồng mình lừa mình thật ra đã có vợ và hai con ở quê không nhưng thế đừng con gái đầu lòng hai người chỉ sinh sau Liễu Thiên Bình 3 tháng. Vì công ty đều do một tay Hà Trí Văn nắm quyền chủ cổ phần không

cao lên Liễu Hoàng Hoa cố gắng sống vì con, đến khi Liễu Thiên Bình được 15 tuổi thì Liễu Hoàng Hoa mắc bệnh mà mất trước khi chết bà đã để lại toàn bộ tài sản của mình từ cổ phần của mình cho Liễu Thiên Bình. Nửa năm sau, Hà Trí Cao mang ba mẹ con khi về biệt thự Liễu gia ở, lúc này Liễu Thiên Bình bị ba mẹ con kia đổ tội lên bị chính ba để mình đuổi về quê với dì của mình sinh sống. Tất cả tài sản của Liễu Thiên Bình đều được cất giữ ở chỗ luật sư đến năm cô 25 tuổi mới được nhận lên lúc cô 15 tuổi không ai biết được cô được thừa hưởng một khối tài sản khổng lồ ngay cả bố cô cũng không biết chỉ biết rằng mẹ cô đã cho hết tài sản của bản thân cho quý tử thiện nhưng thất ra đó chỉ là một tờ di chúc giả và đó chỉ là số tiền nhỏ của Liễu Hoàng Hoa. Nói thêm Liễu Thiên Bình còn có người anh trai họ xa xa xa lắm luôn nha (nhân vật phụ tốt nha)

26. Chương 26: Cổ Thi

5 năm sau

“Tinh.....tinh.....tinh ” tiếng chuông cửa vang lên đánh thức Thiên Bình đang say ngủ bên trong

* ” Anh Họ, mờ sáng sớm anh làm gì thế ” Thiên Bình uể oải trong nhà nói vọng

Thiên Bình mở cửa ra nhìn người đàn ông mặc bộ vest đậm màu khuôn mặt ư nhìn, tay cầm một cái hộp trước cửa nhà mình vừa có định làm hồng chuông nhà mình luôn

* ” đã 9 giờ rồi tiểu thư của tôi ạ em còn muốn ngủ bao giờ nữa ”

* “Hi hiii, được rồi anh mau vào đi hôm nay anh không đi làm sao ”

* ” anh đi kí hợp đồng tiện thể mang quà sáng cho em luôn ”

* “Cám ơn anh nhiều nha” Thiên Bình nhận lấy cái hộp trong tay Liễu Khoa

* “Công việc của em thì sao, hay về Liễu thị làm việc đi ”

* “Ừ không cần đâu anh, em đã nhận Cổ thị rồi chiều nay ba giờ ” Thiên Bình vui vẻ cầm ly nước đặt trước mặt Liễu Khoa nói

Năm đó Thiên Bình nhờ số tiền mẹ mình để lại mà sang Ý du học, cũng đã 5 năm rồi cô hề có tin tức gì về anh hay hai đứa con của mình nhưng một sức mạnh vô hình nào đó mách bảo cô rằng anh sẽ nuôi chúng tốt, cô luôn cố gắng để trở lên mạnh mẽ một ngày nào đó mang hai đứa bé trở về bên mình bù đắp khoảng trống 5 năm qua.

Nếu nói về Cổ thị thì phải nói rằng quá mức tưởng tượng, trước đây Cổ thị chỉ là một công ty nhỏ về đá quý trang sức nếu mang ra so sánh Liễu thị thì phải nói là không đáng nhưng không hiểu sao chỉ trong vòng 5 năm gần đây Cổ thị lộn ngược vòng, như hổ thêm cánh ngoài kinh doanh đá quý ra còn đầu tư vô vàng những ngành nghề khác trở thành công ty lớn nhất đất nước, trên thương trường không có chỗ nào là không bị Cổ thị thống lĩnh hơn nữa Cổ thị còn đang có ý định vương ra thế giới sau này nhất định sẽ rất lớn mạnh, nếu được nhận vào công ty này đương nhiên là tốt rồi nhưng áp lực lại càng cao không bằng Liễu thị dù không bằng Cổ thị những cũng là có tiếng trong ngành thời trang chỉ tiếc rằng Thiên Bình lại không chịu

Sau khi nói chuyện vài câu Liễu Khoa đành đứng dậy ra về, năm đó Liễu Khoa đi du lên không biết chuyện Thiên Bình bị đuổi ra khỏi nhà phải về quê sống khổ với dì ruột của mình nếu nhất định sẽ mang cô về luôn không ngờ sau bao nhiêu năm gặp lại cô đã trở thành phụ nữ của người ta còn một mực muốn đi du học ở đất nước xa xôi lên đối với Liễu Khoa Thiên Bình chính là hối tiếc trong lòng không thể giải tỏa được.

3 giờ chiều, tại toà cao ốc Cổ Thị

Hôm nay Thiên Bình mặc một chiếc váy màu xanh da trời kết hợp với trang sức tự mình làm vô cùng độc đáo kết hợp với khuôn mặt khả ái của mình khiến bao nhiêu người trên đường phải quay lại nhìn, thực sự giống một thiếu nữ nha ai có thể ngờ rằng cô đã 30 tuổi không những thế còn có 2 đứa con rồi cơ chứ.

Tổng Linh Giang nhìn cô gái trước mặt mình không quá lộng lẫy nhưng phải nói quá là thu hút đi à, không những thế đồ trang sức cô gái này đeo chỉ nhìn qua đã thích phát điên rồi lại khiến cho Tổng Linh Giang càng ưng ý, trong 1000 người giữ mẫu đến Cổ Thị thì chỉ riêng mẫu Thiên Bình đã lần đầu đã thu hút ánh nhìn của Tổng Linh Giang mặc dù có thể nhận ra rằng đây là một mẫu thiết kế chưa hoàn chỉnh còn thiếu nhiều kinh nghiệm.

* ” cô Liễu đây là bản hợp đồng làm việc, cô xem qua một chút đi ” Tổng Linh Giang đưa bản hợp đồng cho Thiên Bình

Nhận được bản hợp đồng Thiên Bình chăm chú đọc qua một lượt cảm thấy không có vấn đề gì đặt bút ký một chữ rồi gửi trả lại cho Tổng Linh Giang

* ” cô Liễu chào mừng cô đã đến gia đình Cổ thị chúng tôi mang rằng dấu này cô sẽ gắng sức là việc ”

* ” dạ, cảm ơn chị, chị cứ gọi em là Thiên Bình là được ạ ”

* “Uhm vậy đi Thiên Bình, chị dẫn em giới thiệu mọi người ngày em có thể bắt đầu luôn chứ ”

* “Dạ vâng ”

Tổng Linh Giang đứng dậy dẫn theo Thiên Bình lên tầng 20 toà nhà đi vào một căn phòng khá rộng lớn những chỉ có 5 người đang tụ tập làm gì đó thấy Tổng Linh Giang liền chạy về bàn của mình

* ” Mọi người chú ý đây là thành viên mới nhóm thiết kế ngày mai sẽ bắt đầu làm việc mọi hãy đỡ ”

* “Chào mọi người, tôi là Liễu Thiên Bình 30 tuổi rất mong được mọi người giúp đỡ nhiều ạ”

* ” 30 tuổi trẻ thật đó, chị có ăn gian tuổi không vậy, em là Mạnh Khánh 27 tuổi ” Mạnh Khánh ngồi góc phòng lên tiếng

* “Đúng đúng vậy đó chị xinh thật đó, em là Tuyết Mai 25 tuổi ”

* “Chào bạn mình là Sang Tuệ Nguyệt cũng 30 tuổi lên tuổi nhất ở đây luôn ”

* ” em là Hà Thái Dung em 23 tuổi nhĩ tuổi nhất ”

* ” còn em nữa em Mạc Đại Đại em hai 27 là người đẹp trai nhất ở đây ” Đại Đại vừa nói xong liền nhận một cái “hix” mọi người trong phòng

* “Được rồi, Thiên Bình em ngồi cạnh cửa sổ chỗ gần Sang Tuệ Nguyệt nha có gì cứ hỏi cô ấy ”

* “Dạ em cảm ơn, mong sau này mọi người giúp đỡ nhiều nha”

27. Chương 27: Chủ Tịch Huyền Bí

Thiên Bình vào làm ở Cổ Thị đã được hơn 3 tháng. Cổ Thị là một công ty lớn đương nhiên không chỉ có Thiên Bình là thiết kế mà còn rất nhiều người nổi tiếng trong ngành làm tại Cổ Thị có thể nói đây là nơi học tập tốt nhất cho kẻ mới vào nghề như Thiên Bình nhưng đương cạnh tranh cũng không nhỏ may Thiên Bình chỉ là một nhà thiết kế mới ra trường chả ma nào rảnh rỗi để ý đến cô nàng.

Trong ba tháng qua lệnh của Tổng Linh Giang cô lập tức thiết kế một vài mẫu thiết kế theo của đề mùa đông nay để Tổng Linh Giang gửi đi đến các cuộc thi đấu nhỏ trong nước không ngờ kết quả thu lại không nhỏ, tất cả mẫu của cô đều đạt giải thưởng khiến mọi người bắt đầu biết đến tên tuổi của cô quả thật là một công ty lớn có khác làm ăn cũng khác người. Không những thế những sản phẩm Thiên Bình hầu hết đã được mang ra thị trường tiêu thụ khá được chào đón.

Như mọi ngày 3 giờ chiều mọi người trong phòng lập tức lấy mấy thứ trong ngăn bàn của bản thân mang ra bàn trà ngay giữa phòng chuẩn bị giờ hoàng đạo nha. Sao lại gọi là giờ hoàng đạo hả vì giờ này mọi người các phòng đang làm việc rất nghiêm chỉnh thì cái phòng toàn bà tám lại tập trung vào nói xấu nha từ trên

xuống từ dưới lên tất cả mọi chuyện trong công ty đều được mấy bà tám này mang ra buôn mà không hề thương xót à. Cũng vì vậy mà Thiên Bình được khá nhiều chuyện hay ho của công ty nhà, nhất là chuyện ông chủ lớn của họ thật không ngờ sự nghiệp 5 năm qua của Cố Thị lại dựa hoàn toàn vào người chủ tịch này thật đáng nể nha không chỉ thế ngay cả đời tư của anh ta cũng bị bà cô này mang ra buôn luôn được à.

* ” này mọi người nghe nói gì chưa ,tiệc rượu cuối năm nay có chương trình mới đó, vô cùng lí thú luôn ” Tuyết Mai đưa miếng bím bím vào miệng nói

* ” có lí thú cơ chứ không phải,lại bốc thăm trúng thưởng, nhảy vài điệu sao ”Hà Thái Dung mai mĩa nói

* ” không phải tôi nói cho mọi người biết nha, năm nay kỉ niệm 5 năm chủ tịch của chúng ta đích thân sẽ nhảy với một người đó ” Tuyết Mai cao giọng nói

* “Hả” tất cả mọi người đều đồng thanh chỉ trừ Thiên Bình vẫn đang tóp tép

* “Suýt,nhỏ tiếng thôi, tôi nghe chuyện này từ giám đốc của chúng ta đó ” Tuyết Mai đưa ngón tay ra hiệu với mọi

* ” không thể nào, chủ tịch chúng ta trước giờ chỉ lên phát biểu hai ba câu rồi về chưa bao giờ tham gia hoạt động gì đúng là vô lí mà ”

* “Cái này chưa chắc nha, giám đốc dù sao em là em ruột của chủ tịch chẳng lẽ chủ tịch lại lừa chính em mình ”

* “Đúng, đúng nha nếu vậy rất tuyệt rồi, chủ tịch của chúng ta không những đẹp trai mà còn tài giỏi trước giờ đừng nói là đến gần ngay cả nhìn xa cũng khó giờ được cùng ngài nhảy một điệu đúng là chết cũng cảm lòng à ”

* “Vui mừng cái gì cơ chứ, các cô có biết cả công ty này bao nhiêu là phụ nữ không hả, chưa kể các diễn viên, người mẫu chỉ sợ đến cọng lông của ngài cũng đụng không đến à”

* “Chị Nguyệt à chị đâu cần đồ nước lạnh lên đầu chúng thế, cho chúng em mơ mộng chút không được sao ”

* ” Mơ mộng cái chủ tịch cả mấy người đã có hai con rồi còn nữa có thể cả ả tình nhân bám lấy ngài nữa các cô còn dám mơ mộng không sợ ả ta cho biết tay sao ”

* ” Nói mời nhờ không biết vợ ngài là ai ”

* “Tôi nghe nói năm đó chủ tịch cãi nhau với vợ liền đuổi vợ mình đi lên giờ hối hận không kịp đó ”

* “Ukm nói đi thì nói lại dù sao cũng có với nhau 2 đứa con rồi không phải vẫn là đứa trẻ khổ nhất sao ”

* “Mà hình như đứa con trai cả của ngài từ lúc bị mẹ bỏ đi bị trầm cảm rất nặng à không chịu nói chuyện luôn ”

* ” đúng là khổ mà kiếm được nhiều tiền thì sao chứ chủ yếu là vẫn là hạnh phúc gia đình không à”

Mọi người nói đến con chủ tịch không hiểu sao trái tim nhỏ của Thiên Bình rung lên năm đó bỏ đúng ra là cô lên mang hai đứa bé đi cùng giờ nghĩ lại cảm thấy vô cùng đau đớn không biết chúng ra sao chắc đã lớn rồi năm nay bánh bao cũng đã 8 tuổi cũng đã học lớp 3 còn bánh su nữa lúc cô bỏ đi mới được 6 tháng chắc giờ cũng đã 5 tuổi thời gian trôi thật nhanh nhưng lại không thể chữa lành vết thương trong cô, sự ái luyến và tổn thương. Trong những năm xa quê khi một thân một mình ở đất nước xa lạ không biết bao đêm cô đã khóc đến ngất lên ngất xuống vì nhớ hai đứa bé của mình nhưng vẫn cay đắng nhất chính là cô không nào quên được người đàn ông đó.

28. Chương 28

Vào dịp cuối năm đúng bận không kể nổi tất cả nhân viên trong công ty thì nhau vát chân lên cổ mà chạy ngay cả giờ hoàng đạo cũng bị lãng quên luôn.

Ấy vậy mà không ai quên tiệc rượu cuối năm cả, nghe nói năm nay công ty lãi gấp 10 lần năm ngoài không những thế còn có tiết mục nhảy cùng ngài chủ tịch mà các cô nàng mong đợi ai cũng ra sức cố gắng để bản thân lọt vào mắt xanh của ngài chủ tịch đây vậy mà ngài ta chẳng có chút chú ý.

Cố Dương Phong ngồi trong phòng làm việc xử lý tài liệu trong khi em trai mình là Cố Thanh Hải đang nằm dài trên ghế không ngừng kêu ca

* “” anh hai mẹ anh kêu anh tối nay về nhà đó, còn nữa anh phải mang theo hai tiểu bảo bối nữa nếu không tối nay em nhất định phải ra ngoài ngủ voọc chó đó ”

* “.....”

* ” anh hai, anh nghe em nói gì không vậy, anh thương lấy em trai mình một chút đi ” tối nay mang hai đứa bé về nhà ăn cơm tối với bố mẹ đi mà ”.

* “.....”

Cố Thanh Hải nhìn tảng băng trước mặt mình mà thở dài, đúng thật là sau chị dâu mà anh không hề biết mặt bỏ đi để lại anh hai với hai bảo bối thì từ lúc đó đừng nói là về nhà ngay cả gọi điện anh hai của anh không lấy nữa cuộc nữa à, người ta nói rồi muốn tháo dây phải tìm người buộc dây khổ lỗi anh đâu phải là người buộc sao lại khổ anh đây thế này cơ chứ.

Lúc chị dâu bỏ đi không nói cũng biết Cố Dương Phong đã điên cuồng đi tìm thế nào rồi, ngay cả công việc yêu thích cũng bỏ luôn ngày trước bố mẹ đạo sống đạo chết cũng không bỏ ấy vậy mà khi tìm thấy lại không chịu mang người ta về còn đợi chờ. Bên ngoài thì giống tảng băng ngàn năm không tan cả người toả ra khí lạnh chẳng mà nào muốn đến gần nếu Cố Thanh Hải không phải là em ruột của anh ta nhất có chết cũng không ở chung một chỗ với loại người quý nước bọt hơn kim cương làm người ta muốn bùm nổ à nhưng thật ra Cố Thanh Hải cũng hiểu thật ra bên trong anh lại giống như một con mèo bị thương cuộn mình vào tự liếm vết thương của mình nếu không tại sao không đi bắt người ta về hay đi tìm mẹ mời cho hai bảo bối mà tự bản thân vừa làm mẹ vừa làm cha khổ cực đến vậy, cơ chứ mà vết thương chết tiệt đó còn những năm năm trời rồi vẫn không lành đúng là hại chết người ta mà

Cố Dương Phong nhìn em trai mình đang nằm dài trên ghế nắn qua nắn lại cảm thấy hần ta quá rảnh rồi đi, mặc dù là chủ tịch những việc gì cũng đến tay anh không phải Cố Thanh Hải bắt tài hay nhân viên không đáng tin mà chỉ có công việc mới khiến anh ngừng điên cuồng lên mới ôm hết vào mình giờ lại thêm cái loa phát thanh không cần điện vẫn chạy này nữa đúng là quá mệt mỏi mà, Cố Dương Phong cầm một tập tài liệu vất lên bàn uống trà

* ” xử lý ” hạ lệnh đuổi khách à

Cố Thanh Hải âm ức nhìn Cố Dương Phong con mẹ nó ông đây nó cả buổi trời cuối cùng được bố thí hai chữ đuổi khách mà thôi tốt nhất lúc tảng băng kia còn đang làm việc thì lên chạy chút nữa xong việc đừng nói là chạy có ngay cả có dùng thực phẩm cũng không thoát khỏi cuồng phong của anh

29. Chương 29: Tôi Rất Nhờ Em (p1)

Hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của năm cũng là ngày mà tất cả những cô gái trong Cố Thị mong chờ suốt hai tháng qua cũng đến

8 giờ tối tại khách sạn 5 sao xa hoa nhất bậc thành phố, tại hội trường lớn của khách sạn được trang trí vô cùng long trọng với màu chủ đạo là trắng vàng càng tôn lên sự cao quý của căn phòng. Đây không chỉ là tiệc cuối năm của công ty lớn mà còn là buổi hội tụ của các người mẫu, diễn viên và các doanh nhân lớn trong nước ai ai cũng ăn mặc sang trọng lịch lãm không thể không kể đến các mẫu váy hot nhất năm đều được các người mẫu lựa chọn mặc trong ngày hôm nay có thể nói là hoa đua sắc thắm trần gian chỉ có một lần mà thôi. Bữa tiệc vô cùng nháo nhởi tất cả mọi người cùng thi nhau khoe của cải của mình quả thật là

ngàn năm khó thấy nha, vậy mà trong mắt Thiên Bình lại là một nơi chán gần chết còn những mùi nước hoa nồng nặc đến buồn nôn chả ai biết được trong đây có bao nhiêu loại nước hoa từ rẻ tiền cho đến đắt tiền đều trộn lẫn vào với nhau chỉ nói thôi cũng. Nếu không phải quy định tất cả nhân viên đều có mặt thì nhất Thiên Bình nhất định sẽ ở nhà ngủ một giấc hết cả một ngày mai luôn

Sau khi khách quan đến đông đủ cuối cùng cũng đi vào tiết mục chính ngày hôm nay trong ngày mọi người cùng hướng về phía khán đài nơi người dẫn chương trình đang liên tục nói thì cô nàng nhà ta lại chọn lấy một góc khuất người ngồi trên ghế uống một chút rượu hoa quả trên tay mắt nhìn ra bầu trời đêm sao hôm nay chìm trong suy nghĩ của mình mà chẳng để ý đến mọi thứ xung quanh

Sau khi người dẫn chương giới thiệu xong những thành tựu công ty trong năm nay mời giám đốc là Cổ Thanh Hải lên thay mặt cảm ơn tất cả các khách quý cùng toàn bộ nhân viên yêu quý lập tức liền nói lớn

* ” giờ là tiết mục mong đợi nhất trong ngày hôm nay là chính anh trai chủ tịch công ty Cổ Thị sẽ cùng một mỹ nữ trong các vị mỹ nữ đây nhảy một điệu ” Cổ Thanh Hải vừa dứt lời một một tràng vỗ tay liền vang lên khắp cả hội trường

Cô Dương Phong cũng theo lời của Cổ Thanh Hải mà đứng lên trên sân khấu tạo động tác cúi chào với toàn thể mọi người có sau đó liền đưa mắt mình một lượt tổng thể hội trường lớn, ngay lúc này không khí trong căn phòng lập tức giống như quá bóng bị nén hơi có thể bùng nổ bất cứ lúc nào thì cuối Cổ Dương Phong cũng tìm thấy con thỏ nhỏ của mình mặc chiếc váy trắng dài đơn giản đến chân đang ư tư nhìn ra ngoài khoảng bao la mà không hề nhận ra có con sư tử đối đang nhìn mình trên ngai vàng của nó. Trước ánh mắt của bao nhiêu người Cổ Dương Phong đi xuống sân khấu thẳng bước về phía cô mọi người hai bên liền giang sang hai bên để dành đường cho anh đi qua về phía Hạ Thiên Lan. Mặc dù tất cả mọi người ở đây đều biết Hạ Thiên Lan chính là người phụ nữ mẹ anh trọn làm Cổ phu nhân không ngờ anh lại cùng người con gái khác sống chung, sống chung thì thôi đi còn có với nhau hai đứa con nữa. Cũng vì chuyện này mà gia đình xảy ra trận long trời lở đất không ngờ cô gái kia bỗng nhiên bị Cổ Dương Phong đuổi đi sau đó lại điên cuồng tìm kiếm suốt 5 năm nay

. Mặc dù không Cổ Dương Phong không còn phản kháng mạnh như 5 năm trước nữa cũng không có ý định cho Hạ Thiên Lan bước vào nhà họ Cổ mà chỉ cùng cô ta có những mật mờ khó hiểu nhưng đương nhiên mọi người cũng tự hiểu từ khi 5 năm trước bỗng nhiên xuất hiện một Cổ Dương Phong đừng nói là tai tiếng ngay cả lượt nhìn một nữ nhân cũng không có vậy mà Hạ Thiên Lan có thể ở cạnh anh ta 5 năm trời có thể nói vị trí Cổ phu nhân này chỉ là thời gian.

30. Chương 30: Tôi Rất Nhớ Em (p2)

Nhưng mà từ từ lần này Cổ Dương Phong đi đến chỗ Hạ Thiên Lan nhìn khuôn mặt tươi cười cô ta còn đang đưa tay ra về phía anh nhưng lại nhận được một nụ cười và cái gạt đầu rồi đi lướt qua cô nàng ngay sau đó tiếng xì xào liên vang động cả không gian tĩnh lặng khiến cô nàng liền đỏ mặt xấu hổ thu tay về nhìn bóng lưng anh xa gần đến khi anh dừng lại ở một góc căn phòng nơi có một cô gái vẫn thư thả chả biết chuyện mọi chú ý trong căn phòng dồn về phía mình thì một giọng nói quen thuộc vang lên

* ” Tiêu Thư tôi có thể mời cô nhảy một điệu được không ”

Giọng nói vang lên khiến không gian liền trở lên tĩnh lặng mọi người đều chăm chú nhìn cô gái ngồi góc phòng xem cuộc đua là ai khiến vua của các vị vua trong giới kinh doanh này phải đi đến tận nơi thế này trái ngược lại với không gian của căn phòng trong đầu Thiên Bình liền có tiếng “bùm” nổ to lớn quay lại nhìn khuôn mặt tươi cười của người đàn ông trước mắt mình

Từ giọng nói cho đến khuôn mặt đều giống như người đàn ông mà hằng đêm cô nằm mơ không những thế còn đang nghiêm người làm động tác mờ mờ của người đàn ông lịch lãm trước toàn dân thiên hạ trong giới thượng lưu. Thiên Bình sợ đến nỗi chiếc ly trong tay mình rơi xuống đất phát ra âm thanh khó chịu vẫn không chưa bừng tỉnh mà nhìn anh. Mặc kệ đối phương có đồng ý hay không Cổ Dương Phong nắm lấy

bàn tay nhỏ vừa cầm cái ly vẫn lơ lửng giữa không trung rồi kéo ra giữa phòng mọi người lập tức hiểu ra liền tạo một vòng tròn to giữa căn phòng cho đôi trai gái này. Anh đặt bàn tay của cô lên vai mình tự động ôm lấy cái eo nhỏ của cô còn tay kia nắm lấy tay cô tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương khắp căn phòng mọi người vẫn chưa hết ngạc nhiên nhìn cô gái theo từng bước chân người đàn ông nhảy từng bước mắt vẫn không rời khuôn mặt người đàn ông đó, ngạc nhiên nhất trong họ chính là Cố Thanh Hải vì anh ta biết cô gái đó là ai là nhân viên mới của công ty không nhưng thế còn do chính tay anh trai anh ta tuyển thẳng vào công ty, còn người tức giận nhất chính là Hà Thiên Lan đang điên cuồng nhìn hai người ở trung tâm căn phòng mà đậm chân ra về cuối cùng là người ngu ngơ nhất chính là cô gái trong lòng anh Liễu Thiên Bình

Cố Dương Phong cúi xuống nhìn khuôn mặt ngây ngốc của cô trong lòng mình, nhìn thì cũng nhìn rồi, ôm thì cũng đang ôm rồi mà con thỏ nhỏ này vẫn còn đang không biết chẳng sao gì khiến ai đó nổi hứng trên đũa cúi xuống nói nhỏ tai cô

* ” Tôi thực sự rất nhớ em vợ ạ ”

Câu nói như thần chú làm cô bừng tỉnh đẩy người đàn ông trước mặt ra nhìn mọi người xung quanh đang vô cùng tò mò vì hành động của cô. Trong đầu có bây giờ có một chữ duy nhất chính là chạy, chạy ra khỏi đây mặc dù không biết vì sao bản thân phải chạy nữa nhưng đó là bản năng lên làm thôi. Nhìn bóng lưng nhỏ kia chạy ra khỏi căn phòng tiếng rì rào càng ngày càng to nhưng mà người ta đâu có để vào tai ung dung đi về phía cửa để lại một đống rác rưởi cho đứa em đáng thương của mình.

Sau khi hai nhân vật chính một người chạy một người đi mọi người quay lại nhìn người có thẩm quyền duy nhất ở đây cũng đang co vùi chuẩn bị chạy để lại cho mấy tên cấp dưới muốn chạy cũng không được. Sau khi chạy thoát Cố Thanh Hải liền chạy ra công viên của khách sạn tìm hai người kia thật không ngờ cảnh tượng trước mặt mình chính là là anh trai hắn đang cưỡng hôn con gái nhà người ta, à mà từ từ cô gái này Cố Thanh Hải đã từng xem qua hồ sơ hình như họ Liễu , là Liễu Thiên Bình không phải chứ mới đầu hắn ta tưởng vì cô trộm tên với chị dâu lên mới được anh trai để ý không ngờ cô chính là.....chị “Bộp” suy nghĩ của Cố Thanh Hải liền bị cắt đứt cảnh tượng trước mặt còn đáng sợ hơn vừa rồi nha . Anh trai hắn vừa cưỡng hôn chị dâu hắn giờ lại bị chị dâu cho cái bạt tai mà cũng bình thường thôi cưỡng hôn người ta thì đương nhiên là bị ăn tát rồi trời ơi bình thường con mẹ nó chứ giống bảo à không sống thần, tận thế đến nơi rồi

31. Chương 31: Chỉ Cần Cô Ấy Nói

3 ngày nghỉ lễ tết trôi đi nhanh chóng, mọi người lại trở về công việc của mình hàng ngày .

Theo lẽ thường Cố Dương Phong vẫn đến phòng làm việc của mình như bình thường nhưng lần này lại ghé qua tầng 20 trước quá lớp kính bên ngoài nhìn Thiên Bình một tay cầm bánh mì gặm một tay cầm tài liệu chăm chú đọc vô cùng nghiêm túc bỗng chốc cảm thấy vô cùng thoải mái miệng trong vô thức mà cong lên thì bị Cố Thanh Hải đập vào vai một cái cười toe tét nhìn anh mình ngáy ngơ nhìn ai kia

* ” anh còn muốn nhìn đến bao giờ nữa sắp vỡ kính đến nơi rồi”

Cố Dương Phong liếc em trai mình một cái rồi đi về phía cầu thang máy Cố Thanh Hải cũng nhìn Thiên Bình rồi chạy theo ông anh của mình vào thang máy

* ” anh sao anh không cho hai bảo bối về nhà, mẹ nhờ chúng sắp đến phát điên rồi đó ”

* “”

* ” dù sao chị dâu cũng về rồi anh lên tha thứ cho mẹ,mẹ chỉ muốn tốt cho anh lên mới làm vậy ”

Cố Thanh Hải vừa dứt lời thì nhận ngay cái nhìn lạnh băng của Cố Dương Phong mà sợ hãi lùi lại mấy bước chân chạm vào tường thang máy lạnh toát mà run nhẹ đúng là hầm băng mà, 5 năm nay đây chính là điều cấm kị trong nhà anh, tuyệt đối không được nhắc đến truyện năm đó nếu không phải Thiên Bình đã về nếu có đánh chết Cố Thanh Hải cũng không dám hé răng

* ” Anh Hai, anh nể mặt em dâu mình đang mang bầu..... à không cháu trai mình sắp sinh..... nể mặt ba đời hai họ tha cho em cái mạng nhỏ này đi mà” Cố Thanh Hải run rẩy đứng trước mặt Cố Dương Phong ấp úm nói

* “???”

* ” em mặc kệ anh nể mặt con chó con mèo nhà thằng hàng xóm nào cũng được được phải tha mạng cho em ” “tinh”

* “Đến tầng của chú rồi kìa” Cố Dương Phong nhìn em trai mình khua tay múa chân tốt bụng buồn một câu.

* ” em cút ngay đây ”

Cố Thanh Hải xoay ngày bước ra khỏi cầu thang máy liền lao mình chạy bắn sổng bắn chết về phòng làm việc.

10 giờ sáng Mạc Lam Lam cùng Hà Thiên Lan bước vào Cố Thị, hôm nay bà nhất định phải đánh cho thằng con trai trời đánh mình một trận lên bờ xuống ruộng nếu không bà sẽ không làm mẹ nó nữa. Con cái đâu mà ngày thường thì thôi đi ngay cả ngày lễ nó cũng không về. Còn Hà Thiên Lan thì cầm theo ít đồ ăn đến lấy lòng anh thì lại gặp bà ngoài cửa tiện thể lấy lòng bà mẹ chồng này luôn lên đi theo sau bà ta.

Còn Thiên Bình đứng là xui xẻo nha từ đêm hôm đó mọi người đều thì thầm to nhỏ chuyện cô được chủ tịch mời nhảy thì thôi đi còn bỏ rơi giữa trường nữa. Những cũng may cho cô nàng là trong phòng thiết kế chả ai để ý đến chỉ nghĩ vì cô may mắn thôi những mà họ cũng không để mấy cơ hội lấy lòng cô. Đã vậy Tống Linh Giang còn sai cô cầm bản tài liệu lên chủ tịch còn nói là ý của chủ tịch à (thật ra ông muốn mời người ta đi ăn cơm mà không có lí do lên sai cấp dưới à)

Cố Dương Phong ngồi trên ghế cầm cây bút xoay mấy vòng mà không thấy người đâu cả đúng lúc đó cánh cửa mở ra nhưng không phải người anh mong đợi nha

* ” anh mẹ tôi nè ” Cố Thanh Hải thò đầu vào nói

Mạc Lam Lam bước vào luôn nhìn Cố Dương Phong dang dưng dưng như không trong lúc đó Cố Thanh Hải liền chạy thoát thân đi qua nhà vệ sinh nữ thì nghe giọng nói quen liền thò đầu vào nhìn thử (nhà vệ sinh nữ anh hai ơi) sau đó liền ba chân bốn cẳng quay lại phòng chủ tịch

* ” Anh, chị dâu cùng Hà Thiên Lan trong nhà vệ sinh nữ cãi nhau ”

Khuôn mặt bình thản của Cố Dương Phong lập tức đen lại đứng dậy đi thẳng đến phía vệ sinh nữ sau anh là cả mẹ và em trai.Họ vừa bước vào cảnh tượng đầu tiên chính là Thiên Bình thẳng tay tát vào mặt Hà Thiên Lan thuận theo đó mà ngã xuống đất nhìn về phía ba người đứng đứng nước vô tội

* ” Em không sao chứ ” Cố Dương Phong đi đến chỗ Thiên Bình nắm lấy tay cô kéo cô xoay người lại nhìn mình thấy đôi mắt đỏ lên vì tức giận khiến ai đó đau lòng kéo cô vào lòng vỗ về (tự nhiên quá ha)

(Anh chị dâu đánh người không phải bị người đánh đâu ha: suy nghĩ Cố Thanh Hải)

Lúc này Mạc Lam Lam cũng nhìn rõ mặt cô lên bỗng chốc sợ hãi nhìn về phía Hà Thiên Lan ngồi trên đất rồi đi đến đỡ lấy Hà Thiên Lan

* ” sao cô dám hả”

* “Là cô ta muốn đánh tôi trước ” Thiên Bình đẩy anh ra nhìn về phía hai người bọn họ

* ” mày.....”

* “Mẹ ” Cố Thanh Hải liền ngăn bà lại

* ” Chỉ cần cô ấy nói tôi tin ”

Dương Phong đưa mắt nhìn về phía cô đầy tin tưởng lại nhận một cái cười nửa môi của cô, nếu đêm đó vào 5 năm trước anh nói câu thì chắc chắn một điều dù tương lai có xuống 18 tầng địa ngục cô nhất không buồn tay anh nhưng chuyện đó đã không xảy ra. Thiên Bình cầm tập tài liệu ở kệ rửa tay đưa vào tay anh

* ” đây là tài giám đốc Tổng bảo tôi mang cho ngài, tôi xin phép ”

32. Chương 32: Là Em Cường Bức Tôi (p1)

6 giờ tại phòng vip nhà hàng Sang Hoa, Thiên Bình ngồi cùng gia đình Liễu Khoa dùng bữa tết liên. Thiên Bình ngồi cạnh Liễu Giang Dã (con trai của Liễu Khoa 5 tuổi) đút thìa cháo cho thằng bé nhỏ

* ” Thiên Bình em mau ăn đừng để ý đến thằng bé nữa ” Trương Thương Thương đưa đôi mắt đắm đắm nhìn Thiên Bình dịu dàng đầy yêu thương

* ” chị dâu được cứ để em tự nhiên ” Thiên Bình cười với Trương Thương Thương ,

Nếu nói trong gia đình của Liễu gia có thể nói Thiên Bình quý nhất chính là người chị dâu này nếu không muốn nói là quý hơn cả người anh trai Liễu Khoa của mình.

Thiên Bình quay lại nhìn thằng bé nhỏ đang chăm chú ăn từng thìa cháo trong lòng cảm thấy mát mát nhỏ khó hiểu.

* ” Tiểu Dã à con dễ thương quá luôn muốn trộn con về nuôi quá đi ” Thiên Bình xoa xoa hai bả của thằng bé nói

* ” cần em muốn thì tặng em luôn, dù sao cũng có thêm một đứa nữa rồi ” Liễu Khoa vừa gấp một miếng thịt cho vợ vừa cười vừa nói với Thiên Bình

* ” Thật Ạ chị dâu, chúc mừng hai anh chị nha ” Thiên Bình vui vẻ quay lại nắm tay Trương Thương Thương nói ” vậy cho em tiểu bảo bối này đi ” Thiên Bình quay sang ôm lấy thằng bé nũng nịu nói

* ” được được cho em, mau ăn cơm đi ” Trương Thương Thương nhìn hành động của cô mà nhin được cười nói, truyện Thiên Bình nằm đó ngoài người bố của Liễu Khoa ra thì chỉ có hai vợ chồng nhà này biết đương nhiên sẽ cảm thông với cô rất nhiều

Sau khi tiễn gia đình Liễu Khoa ra về Thiên Bình một mình dạo bước trên con phố đông người cho đến khi lạc vào một con phố ăn chơi, nơi tụ họp của quán bar, caphe đèn mờ và nhà nghỉ . Đứng trước một quán bar to nhất con đường tiếng nhạc âm ỉ vang vọng trong bóng tối những ánh đèn vàng nhảy múa trong nền đen đang bao bọc cả quán cảm thấy vô cùng thu hút của mọi người, trước đây khi ở nước ngoài Thiên Bình cũng từng làm tại một quán bar như thế này có thể nói là nơi tập trung của thứ cặn bã trên đời này. Bước vào quán lướt qua mấy đám đông đang điên cuồng nhảy múa trong tiếng nhạc, Thiên Bình ngồi tại quầy rượu gọi một trái rượu malibu coconut rum

Thiên Bình đổ từng từng đổ từng ly rượu vào miệng mình đến khi ngà say thì không hiểu sao từng hồi ức dần hiện về trước mắt cô, từ lần đầu đầu gặp anh, cùng ăn cơm lúc cười nghiêng ngả khi biết tên, những suy nghĩ lần đầu tiên khi cùng anh sống, những sự quan tâm chăm sóc cho cô, đương nhiên đặc biệt nhất chính là lần anh đã đến vì cô và bánh bao nhỏ lúc đó trong lòng cô đã có suy nghĩ ngây thơ đó chính là người đàn ông tốt thế này có đánh chết cô cũng xa người đàn ông này vậy mà không ngờ cô bị chính người đàn ông đó đã đuổi cô đi, những năm tháng khổ sở vất vả một thân một mình bên nước ngoài , cứ tưởng rơi xa người đó là kết thúc mọi sự, rằng bản thân trải qua bao nhiêu việc như vậy sẽ trưởng thành hơn trước những sóng gió cuộc đời, năm qua khi bao nhiêu người đàn ông theo đuổi cô đều không rung động lấy một lần vậy mà ruốc cuộc thì cô lại chỉ vì một cái ôm, một câu nói của người đó mà rung động giờ thì cô đã hiểu ra không phải cô đã trở lên lạnh lùng mà là nếu không phải người đó thì trái tim cô không thể chấp nhận . Dù trái tim có tôn trọng đến mức nào thì nó vẫn luôn mong một giấc mơ hảo huyền cùng người đó chung đôi.

Trong góc khuất của quán bar cách quầy rượu không xa một bóng người đàn ông to lớn toàn thân màu đen ngồi trên ghế sofa miệng há hốc nhìn Thiên Bình từng chút một thịt trai rượu. Bất giác tỉnh mộng cảm động thoảng nhắm một số đã thuộc từ lâu

* ” alo ”

* “Anh chị dâu đã về ” Tiểu Hắc xúc động nói trong điện thoại cứ ngỡ rằng đối đối phương sẽ xúc động đến khóc nào ngờ nhận được câu thờ ơ

* “Ukm, làm sao chú biết”

* “Thì chị dâu đang ở trước mặt em ”

* ” chú đang ở đâu ”

* ” Hạnh Phát ”

* “Trông trường cô ấy , tôi tời ngay ”

* ” dạ”

Sau khi tắt điện thoại Tiểu Hắc đưa mắt nhìn về phía cô rồi vẫy một đàn em gần ghé sát vào tai cậu ta nói

* ” cho người bảo vệ cô gái kia không để bất kì ai đến gần cô gái đó ”

* “Vâng thưa đại ca ”

Ngay lập tức xung quang cô lên có mấy vệ tinh siêu lớn đưa mắt nhìn cô chỉ cần có bất kì người con trai hay kể cả con gái bước qua cô đều bị lôi ra ngoài. 20 phút sau Cố Dương Phong bước vào quán đảo mắt một cái đã nhìn thấy bóng nhỏ nửa nằm nửa ngồi trên quầy rượu còn một trai rượu malibu coconut rum đã gần hết , đây là một loại rượu tuy có hương vị của dừa nhưng được xếp vào loại mạnh hay còn được thần thánh lừa người uống.

33. Chương 33: Là Em Cường Bức Tôi(p2)

* ” Mặc Dương Phong đồ chó chết mà anh, đồ độc ác, vô liêm sỉ nhà anh, tất cả là tại anh là tại anh, tại anh mà tôi không thể ở cạnh con mình là tại anh mà tôi phải tha hương là tại anh tại anh, tại anh hu hu” giọng Thiên Bình càng ngày càng nhỏ dần cuối cùng lại thành bật khóc trong ngực anh

Cố Dương Phong nhìn người con gái trong lòng mình vừa gào hét chữ mình đến phát khóc mà bất lực đỡ cơ thể say đến mức mềm mủm ra của cô vào phòng vip của khách sạn năm sao cách Hạnh Phát không xa.

Bước vào phòng Thiên Bình ngược mắt lên nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu dương nhiên cô lại không thể nhìn rõ được khuôn mặt người đàn ông đó nhưng hơi ấm và và đáng người của người đàn ông này lại mang lại cho cô cảm giác rất lỗi quen thuộc rất tin tưởng đặc biệt là vô cùng an toàn. Thiên Bình vòng tay ôm lấy cổ người đàn ông đó kéo xuống mạnh dạn hôn lên môi người, cô là người chủ động nhưng người ta lại thể thượng phong môi cô vừa đặt nhẹ lên môi người ta liền bị chiếc lưỡi không xương của ai đó khuấy động điên cuồng. Nụ hôn kết thúc cô không nữa sợ hãi mà con tỏ ra rất hài lòng cười với anh. Cảm nhận phản ứng mạnh mẽ nửa thân dưới của đàn ông trước mặt trong đầu Thiên Bình liền hiện ra ý đồ đen tối từ trước tới giờ ngoài anh ra cô chưa từng thử một lần với ai lần này nhất định phải phong lưu một lần. Chẳng cần suy nghĩ thêm Thiên Bình liền kéo người đàn ông đó đến gần giường đẩy ngã anh ta nằm lên giường chủ động treo lên bụng người ta ngồi cởi bỏ chiếc váy trên người cùng chiếc áo con của mình để lộ cơ thể tuyệt trần của người phụ nữ 30 tuổi.

Đã từng có người từng nói rằng phụ nữ 30 tuổi chính là thời gian đẹp nhất của người phụ nữ không chỉ tâm hồn mà ngay cả cơ thể lúc đó mới hoàn toàn hoàn thiện nhất, phải nói rằng cơ thể thể trước mặt Cố Dương Phong lúc này so với cô 5 năm trước đúng là không đáng mang ra so sánh khiến ai kia nhìn đã nuốt nước bọt không điều chỉnh bản thân liên phản ứng mạnh mẽ hơn vừa rồi. Trong lúc mê mang nhìn cơ thể trước mặt mình thì Cố Dương Phong lại nhận được một nụ hôn của cô lần này cô dương nhiên là liều mình xông lên mùi rượu dừa từ đầu lưỡi cô bắt đầu truyền sang khoang miệng của anh, bàn tay nhỏ bé của cô tháo từng nút áo một của anh đến khi chạm đến thắt lưng của anh thì luồn cuống không biết tháo kiểu gì mãi không ra

* ” chết tiệt, sao không ra ”

Có lẽ do rượu lên khuôn mặt của cô đỏ ửng lên cộng thêm hành động vô cùng trẻ con dễ thương này nữa khiến anh không nhịn được nắm tay cô đặt lên ngực cơ bắp mình thuật tay tháo luôn thắt lưng mình ôm lấy cái eo nhỏ bé cô đem cơ thể cô đặt xuống bên dưới giường, tự động cởi bỏ rất cả thứ vớ trên người mình. Thiên Bình nhìn người đàn ông đang hấp tấp trước mặt mà cười nhẹ ôm lấy cổ anh ta kéo đầu anh ta xuống ngực mình nhận lấy nụ hôn cháy da cháy thịt của anh.

Sáng hôm sau, khi mặt trời chiếu những tia nắng yếu ớt đầu tiên vào căn phòng cả cơ thể mềm mại của Thiên Bình vẫn đang nằm gọn trong cơ thể của người đàn ông to lớn hôm qua. Cô khó chịu cử động cơ thể không chỉ đau đầu như búa bổ mà cả cơ thể đã rời giống như đi mượn vậy không thể nhờ nỗi niềm ruốc cuộc người đàn ông tham lam đến mức nào để hôm nay cô không lết xuống dưới giường được thế này. Thiên Bình cố gắng ngồi dùng tay dụi mắt để nhìn rõ khung cảnh thì giọng người bên cạnh vang lên

* ” dậy rồi sao ngủ thêm chút nữa đi ”

Sống lưng cô liền truyền đến một hơi lạnh từ từ quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh mình chưa định hình được gì liền bị anh kéo xuống nằm trong lòng . Xong rồi đêm qua tưởng được phong lưu với trai trẻ ai ngờ lại phong lưu đúng với ông già không nhưng thế còn là chồng cũ không phải là người tình cũ không lẽ cả đời cô không thoát được người đàn ông này hay sao

* ” hôm qua em cương bức tôi, em phải chịu trách nhiệm đó tôi không biết đâu ” anh khuấy khuấy như cô gái 18 lần đầu tiên làm chuyện đó nói nhưng bàn tay lại sờ tằm lưng đang run lên của cô

Bỗng chốc không khí trong phòng bị loãng ra vô cùng khó thở xem ra câu nói đùa vừa rồi không hề có tát dụng mà lại còn phản tác dụng vô cùng mạnh mẽ, bản thân anh biết chuyện năm đó cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh. Sau khi truyện năm đó sảy ra không chỉ người lớn tổn thương ngay cả đứa trẻ cũng bị ảnh hưởng không nhỏ , từ ngày cô đi bán bánh bao nhỏ chưa mở miệng nói một chữ nào nữa ,bánh su nhỏ cũng theo anh trai mà bắt đầu không chịu nói chuyện không nhưng thế có lẽ vì sinh non lại tách mẹ quá sớm mà con bé ốm yếu hơn những đứa trẻ khác rất nhiều 5 năm nay dù cho anh cố gắng thế nào cũng không thể gần được hai đứa chứ đừng nói đến người bên ngoài muốn lấy lòng hai đứa điều đó càng chứng minh chỉ có cô mới thể bù đắp cho hai đứa trẻ đáng thương đó. Cũng vì câu nói ” viễn viễn không bước vào Mạc gia ” của cô năm đó dù bị sự phản đối kịch nhiệt của bố mẹ và ông ngoại anh vẫn một mực đổi sang họ Cố của bố.

* ” Nếu không làm con dâu của Mạc gia vậy làm của Cố gia có được không ” giọng nhỏ dần rồi nhìn đôi đôi mắt đen của cô không hiểu nổi cô đang suy nghĩ cái gì nữa thì lại cảm giác 5 năm trước một lần nữa mền thử lại

34. Chương 34: Lệnh Của Cấp Trên

Lần đầu tiên trong đời Cố Thanh Hải thấy anh trai mình đi làm muộn điều đáng nói hơn mặt mũi bờ phờ quần áo thì sộc sộc chả giống anh ngày thường gì cả nhớ trước đây khi Cố Dương Phong thức trắng năm ngày năm đêm điên cuồng làm việc cũng không đến mức độ này không biết đêm qua đã xảy ra chuyện long trời nổi đất gì mà biến một con rồng trở thành gà dù trong một đêm thế này (còn gì nữa không đêm xuân đáng ngàn vàng sao)

Cố Dương Phong vừa đến công ty lập tức ra lệnh họp đột suất kiểm tra từ trên xuống dưới từ dưới lên trên tất cả giám đốc bộ phận đều bị gọi họp kiểm tra mọi vấn đề đều bị Cố Dương Phong lôi ra mắng mỏ hết một loạt . Cố Dương Phong ngồi ở vị trí cao nhất trong phòng họp từ ngón tay lật từ trang giấy mặt càng ngày càng đen trong khi Cố Thanh Hải ngồi cạnh đang co vùi vào thôi xong rồi đêm qua ai lại đi chọc tức con mãnh thú đang ngủ yên trong anh hai để bây giờ người chịu trận là hần thế này, mặc dù cấp dưới làm nhưng đương nhiên hần là cấp trên dù không làm gì thì vẫn là kẻ bị chịu trận đầu tiên à, nhất định phải tìm ra kẻ gây chuyện rồi bỏ trốn mới được mà cái này dùng đầu gối nghĩ cũng thông nha không phải do chị dâu hần gây ra sao người có khả năng làm điên đảo mọi thứ vẫn thân nhiên ngồi ăn bánh mì trong phòng làm việc.Cuộc họp bình thường chỉ cơ 8 tiếng vậy mà hôm nay anh trai hần điên cuồng họp đến 18 tiếp vẫn

chưa xong cơm trưa cũng không được ăn mấy tên cấp dưới nhìn hấn vờ đôi mắt bơ phờ ” giám đốc mau cứu chúng em “”thân tao còn chưa lo nổi tự mà lo đi “(trao đổi bằng ánh mắt) đám cấp dưới lập tức liền than thân trách phận mình của mình. Nếu được lựa chọn nhất định sẽ chọn cách bị mắng đến sống đi chết lại còn hơn là ngồi 18 tiếng không nhúc nhích thế này rõ ràng là cực hình trong cực hình mà

* ” anh em muốn đi vệ sinh ” Cố Thanh Hải cuối cùng làm anh hùng lên tiếng

* “....”

Thấy Cố Dương Phong không có phản ứng gì vẫn ngồi đọc tài liệu, Cố Thanh Hải nhanh chân phóng một mạch chạy xuống tầng 20, may cho hấn ta là trong phòng chỉ còn Thiên Bình đang thu đồ ra về

* “Chi dâu, chị dâu cứu mạng ” Cố Thanh Hải thở hổn hển trước bàn làm việc của Thiên Bình

* “Giám Đốc, ngài nhầm người rồi ” Thiên Bình chau mày nhìn Cố Thanh Hải mặc dù cô không thể phủ nhận mình từng sinh con cho anh trai hấn nhưng làm chị dâu hấn thì chưa nha

* ” chị dâu chị phải cứu em, à không phải cứu cái công ty này ” Cố Thanh Hải thấy Thiên Bình có vẻ không muốn hợp tác liền chạy vòng vào phía trong bàn làm việc của Thiên Bình nắm lấy cổ tay lay lay đôi mắt long lanh như chú cún nhỏ

* “Giám Đốc tôi thực sự không phải chị dâu ngài ”

* ” Thiên Bình, tôi tăng gấp đôi tiền lương cho cô, cô tăng ca cho tôi được không ” Cố Thanh Hải cũng thấy đúng nha tự dưng gọi người ta là chị dâu thật đúng là muốn ăn vạ mà đành đổi cách khác

* “.....” Thiên Bình Chau mày nhìn Cố Thanh Hải khó hiểu

* “Gấp ba ”

* “.....” Ruốc cuộc hấn muốn gì đây

* “Gấp năm ”

* “Tôi tăng ca, ngài cần tôi làm gì ” gấp năm đó bảo cô đi chết cũng đi à

* ” Được vậy đi theo tôi ” Cố Thanh Hải nắm tay cô kéo về phía cầu thang máy nhám nút lên tầng cao nhất của tào nhà

* ” Giám đốc ngài muốn tôi làm gì ” Thiên Bình bấy giờ mới nhận ra bản thân bị tiền làm mờ mắt nha

* ” Đi ăn cơm tối với chủ tịch ”

* “Hả ”khuôn mặt Thiên Bình lập tức méo mó khóc không thành tiếng, cái gì vậy Cố Dương Phong lừa cô lên giường giờ đến em trai anh cũng lừa cô mang đi bán cho anh sao

* “Đi ăn tối với anh trai tôi ” nhìn khuôn mặt sắp khóc của Thiên Bình, Cố Thanh Hải nhắc lại từng câu chữ

* ” Giám đốc chuyện này cũng được coi là công việc sao ”

* ” Dương nhiên rồi cứu sống công ty qua đêm,Thiên Bình cô là công thần của công ty đó ” Cố Thanh Hải vô vai cô nói vô cùng hào hùng

Sau khi bước vào phòng họp Cố Thanh Hải liền đi thẳng đến chỗ Cố Dương Phong nói nhỏ tai anh

* ” anh hai chị dâu nói muốn cùng anh đi ăn cơm tối ”

Cố Dương Phong chau mày nhìn khuôn mặt đầy đắc ý của em trai mình rồi nhìn lướt một rồi dừng dậy đi ra khỏi cửa liền nhìn thấy cô đang cúi gằm mặt xuống đất thực sự muốn tìm cái hố chui xuống cho xong không ngờ bị lừa đi bán thế này.

* ” Tan họp ” Cố Dương Phong hạ lệnh rồi bước ra ngoài đi về phía cô

Lúc này trong phòng mọi người mới thả lỏng thu đồ đi về xem ra lần này thoát chết rồi đều nhờ cái tên đang đắc ý nhìn mọi người thả bước đi ra ngoài.

Cố Dương Phong đưa Thiên Bình đến quán anh ngày đầu tiên cô và anh cùng đến ăn, trên bàn ăn vẫn bày những món ăn năm xưa không hề khác gì, xem ra khoảng cách 8 năm chưa từng có. Cố Dương Phong nhìn người gái ngồi cạnh mình liều sống liều chết ăn bằng tốc độ nhanh nhất để kết thúc bữa ăn này.

* ” Đã không muốn ở cùng tôi sao còn đi ăn với tôi ”

* ” lệnh của cấp trên ” Thiên Bình đưa mắt nhìn khuôn mặt người đàn ông bên cạnh, hình như anh gầy đi rất nhiều thì phải, nói mời nhờ cả bàn ăn này chỉ có mình cô ăn giống như 8 năm về trước vậy

* ” Chủ Tịch, ngài không ăn sao ” Thiên Bình rụt rè nói dù sao đây cũng là cấp trên của cấp trên của cấp trên nha

* ” ăn dương nhiên là ăn rồi nhưng tôi muốn ăn em ”

Cố Dương Phong vừa dứt lời liền kéo cô từ trên ghế vào lòng mình hôn lấy đôi môi của cô. Vì bất ngờ lên Thiên Bình chưa nằm yên cho anh hôn mình chỉ đến khi đôi bàn tay to lớn của anh đang mon men đi vào trong váy của cô mới khiến cô giật mình đẩy anh

* ” Đồ chết tiệt nhà anh, anh muốn cái gì hả?” Thiên Bình đứng bật dậy hét lên nước mắt sắp không giữa nổi mà chảy ra 5 năm, cô đã chịu đựng đau khổ suốt 5 năm trời chỉ tại vì người đàn ông trước mặt này

* ” muốn gì sao cái này em phải hiểu hơn tôi chứ ” Cố Dương Phong đứng dậy từng bước từng bước ép cô vào tường

Cố Dương Phong đưa tay lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô, suốt năm năm qua không biết bao nhiêu lần anh bị khuôn mặt đầy nước mắt này là tỉnh giấc những giờ phút này anh không thể chấp nhận được nó.

* ” chúng ta làm lại từ đầu được không, cho phép tôi chăm sóc mẹ con một lần nữa”

* ” Muộn rồi ”

Hai chữ đó giống con dao đâm vào tim anh, muộn rồi cô không còn là người phụ nữ ngày ngày đợi chồng mình về nhà ăn cơm nữa không còn coi anh là cả thế giới nữa và cô cũng không còn mơ mộng về cái thứ gọi là gia đình hạnh phúc nữa tất cả đều đã muộn rồi, đều đã chết vào cái đêm đó rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-mot-tang-hai>